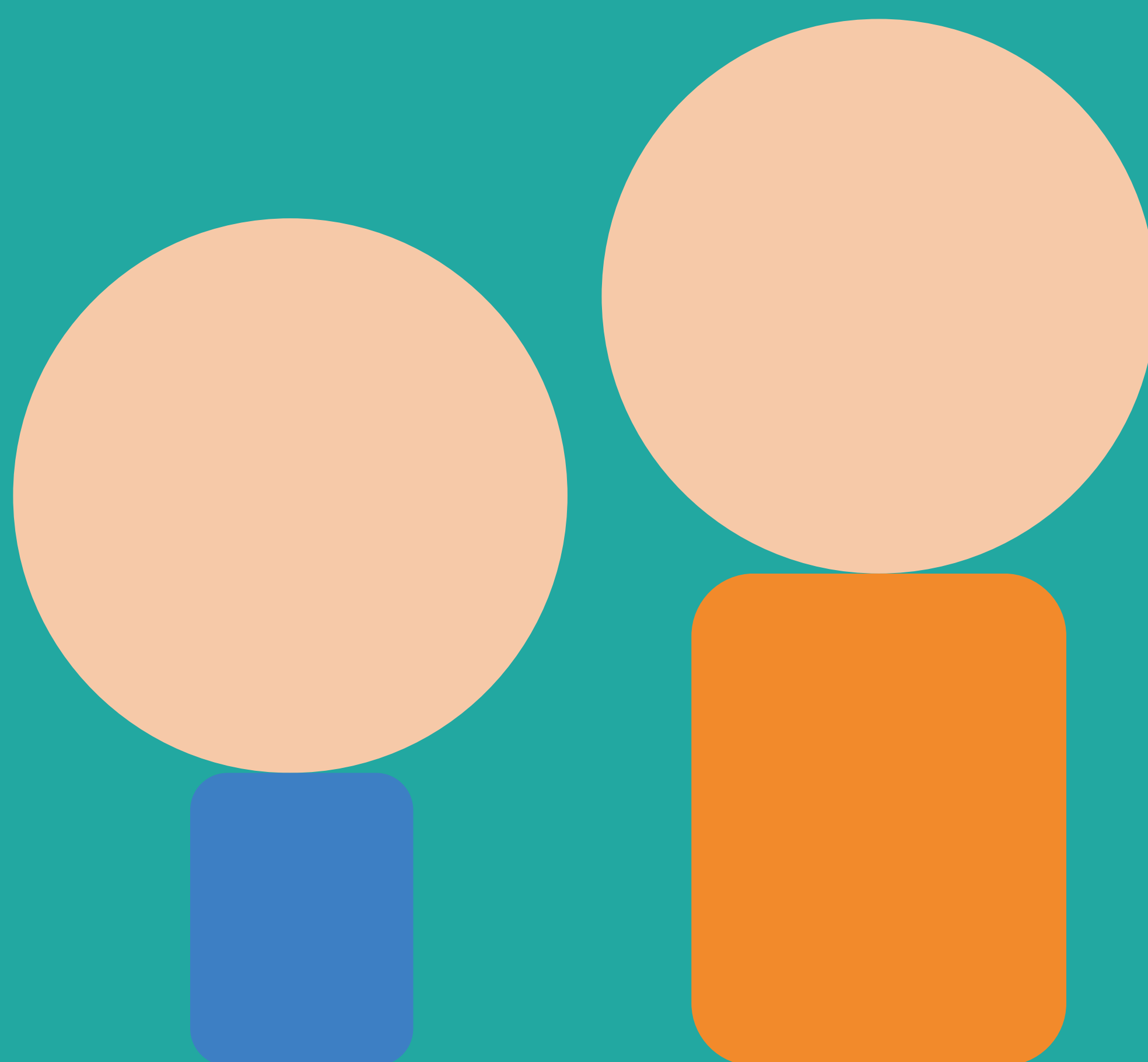
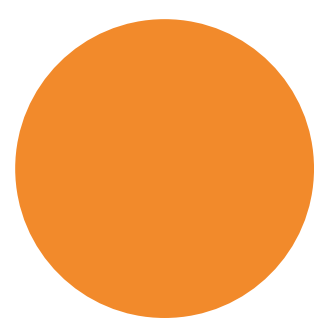

Επιλεκτική Αλαλία:

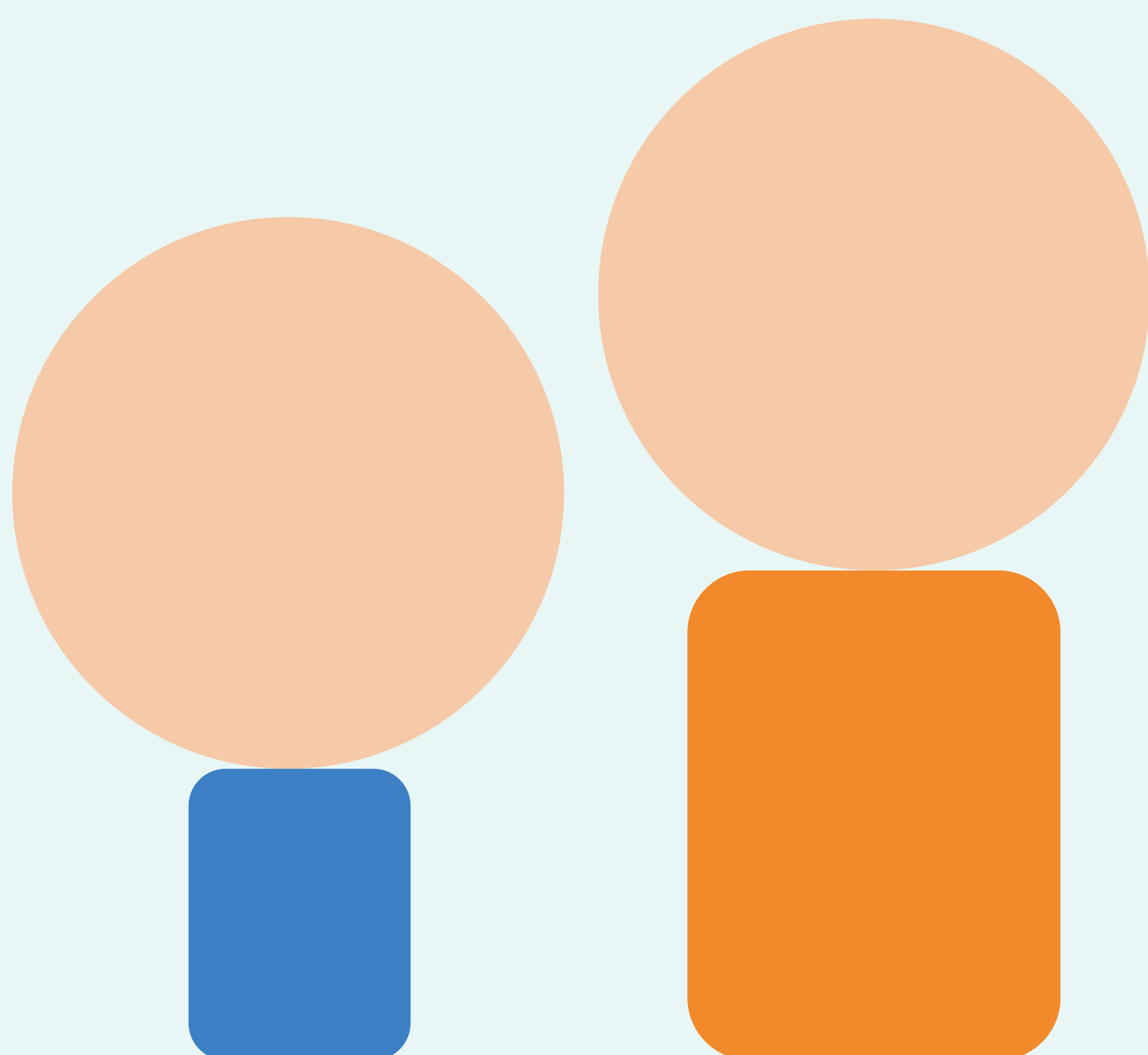
Οδηγός για
Εκπαιδευτικούς

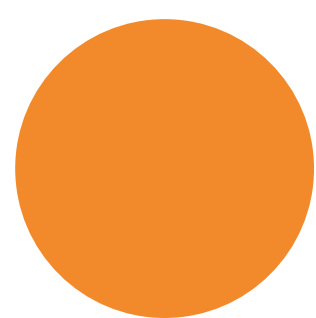

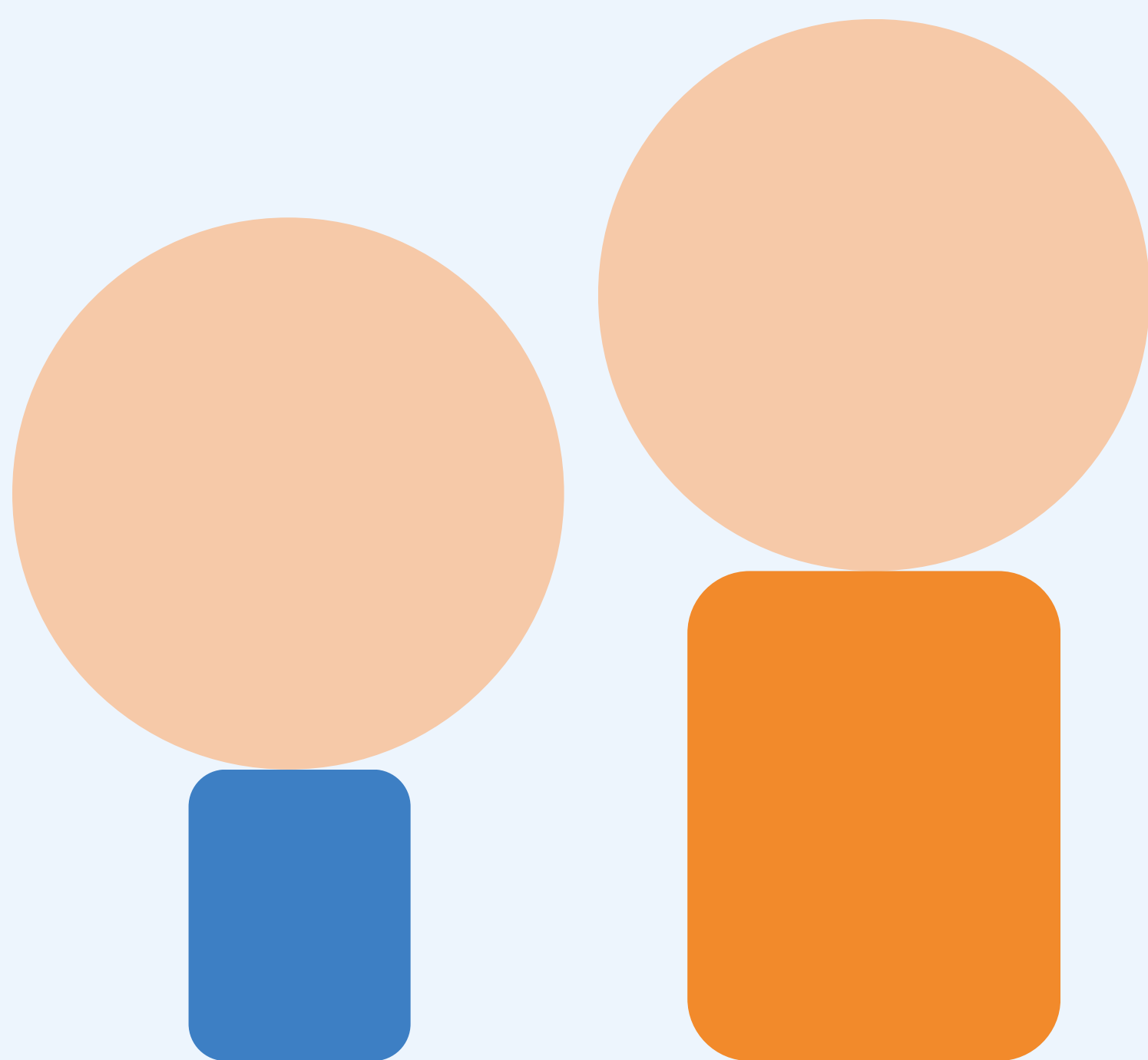
Εισαγωγή

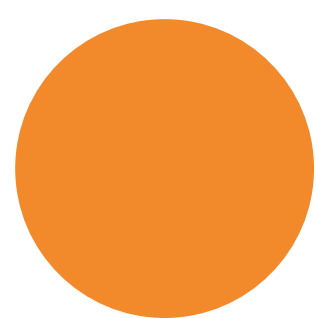
Η επιλεκτική αλαλία (ΕΑ) είναι μια αγχώδης διαταραχή που επηρεάζει την ικανότητα των παιδιών να μιλήσουν σε συγκεκριμένες κοινωνικές καταστάσεις, όπως το σχολείο, ενώ σε οικεία περιβάλλοντα μιλούν άνετα. Τα παιδιά αυτά έχουν κατακτήσει τον λόγο, αλλά εξαιτίας του φόβου για την ομιλία αδυνατούν να μιλήσουν σε μη οικεία περιβάλλοντα. Η διαταραχή σχετίζεται με τα άτομα και το πλαίσιο που βρίσκονται τα παιδιά.

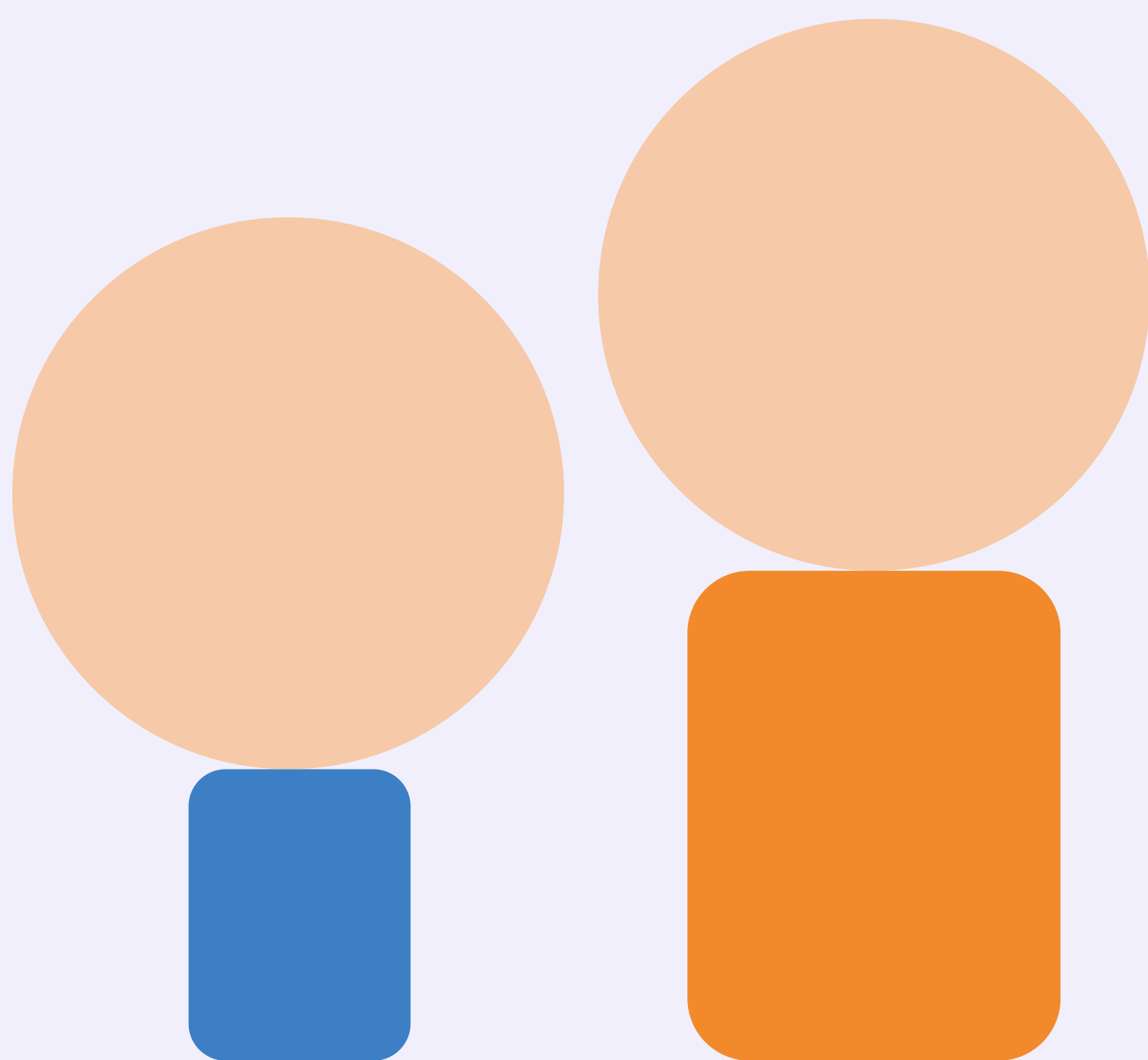
Ο οδηγός στοχεύει να βοηθήσει τους εκπαιδευτικούς να κατανοήσουν την επιλεκτική αλαλία και να εφαρμόσουν στρατηγικές για την υποστήριξη αυτών των παιδιών στην τάξη. Παρέχει συμβουλές για τη διαχείριση της αλαλίας χωρίς πίεση και τρόπους να ενθαρρύνουν την επικοινωνία με σεβασμό στο άγχος του παιδιού.

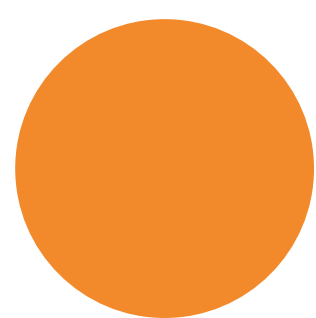

Κατανόηση της ΕΑ

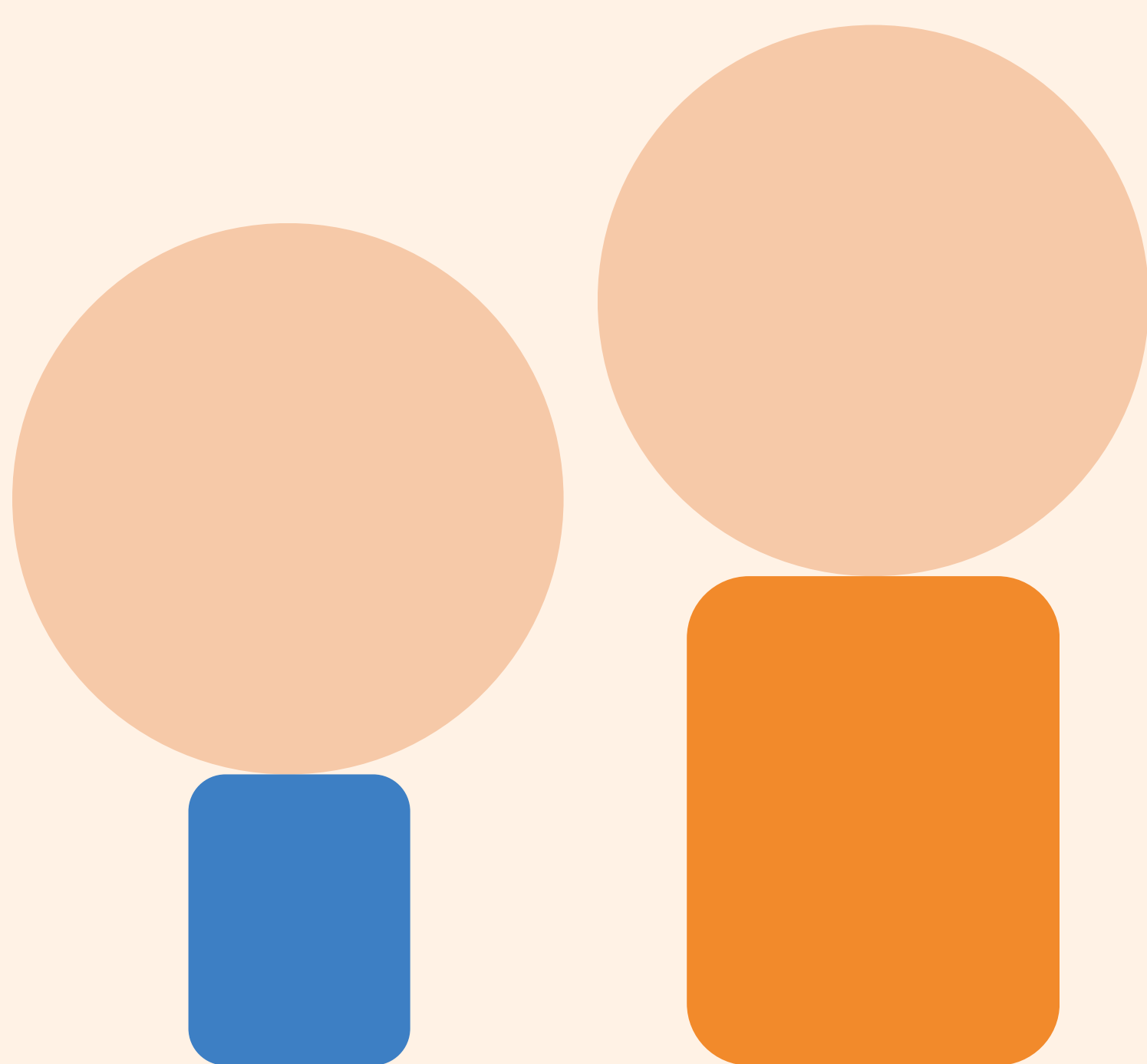
Χαρακτηριστικά: Τα παιδιά με ΕΑ μπορεί να παρουσιάζουν ακραίες διαφορές στην επικοινωνία ανάλογα με το περιβάλλον, μιλώντας άνετα στο σπίτι και αποφεύγοντας τη λεκτική επικοινωνία στο σχολείο και σε άλλα περιβάλλοντα όπως παιδική χαρά, πάρτυ εστιατόρια κλπ.

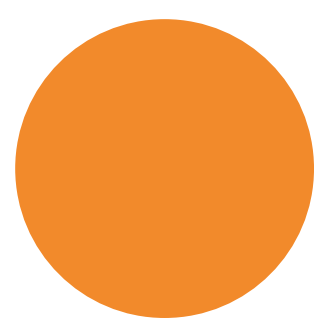

Συμπτώματα

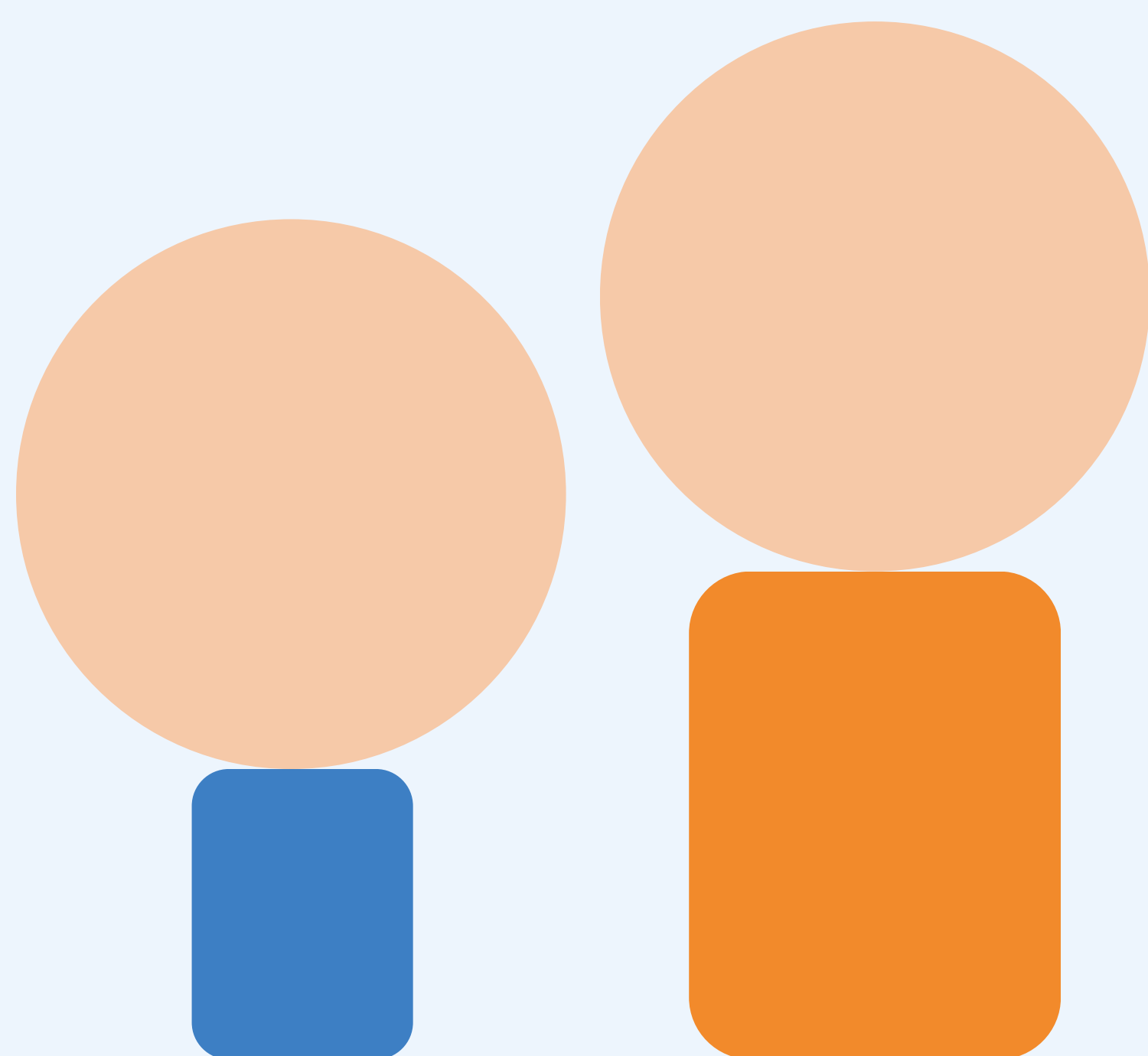
Στο σχολείο, η ΕΑ μπορεί να εκδηλώνεται με σιωπή, ψιθύρους, ή πλήρη αποχή από την ομιλία, ακόμη και σε βασικές ανάγκες (π.χ. τουαλέτα). Συχνά συνοδεύεται και από σωματικό πάγωμα και άρα αποχή από κινητικές δραστηριότητες ή παιχνίδι.

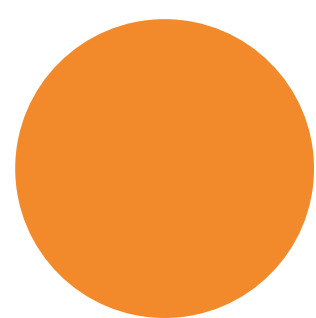

Ο Ρόλος των Εκπαιδευτικών

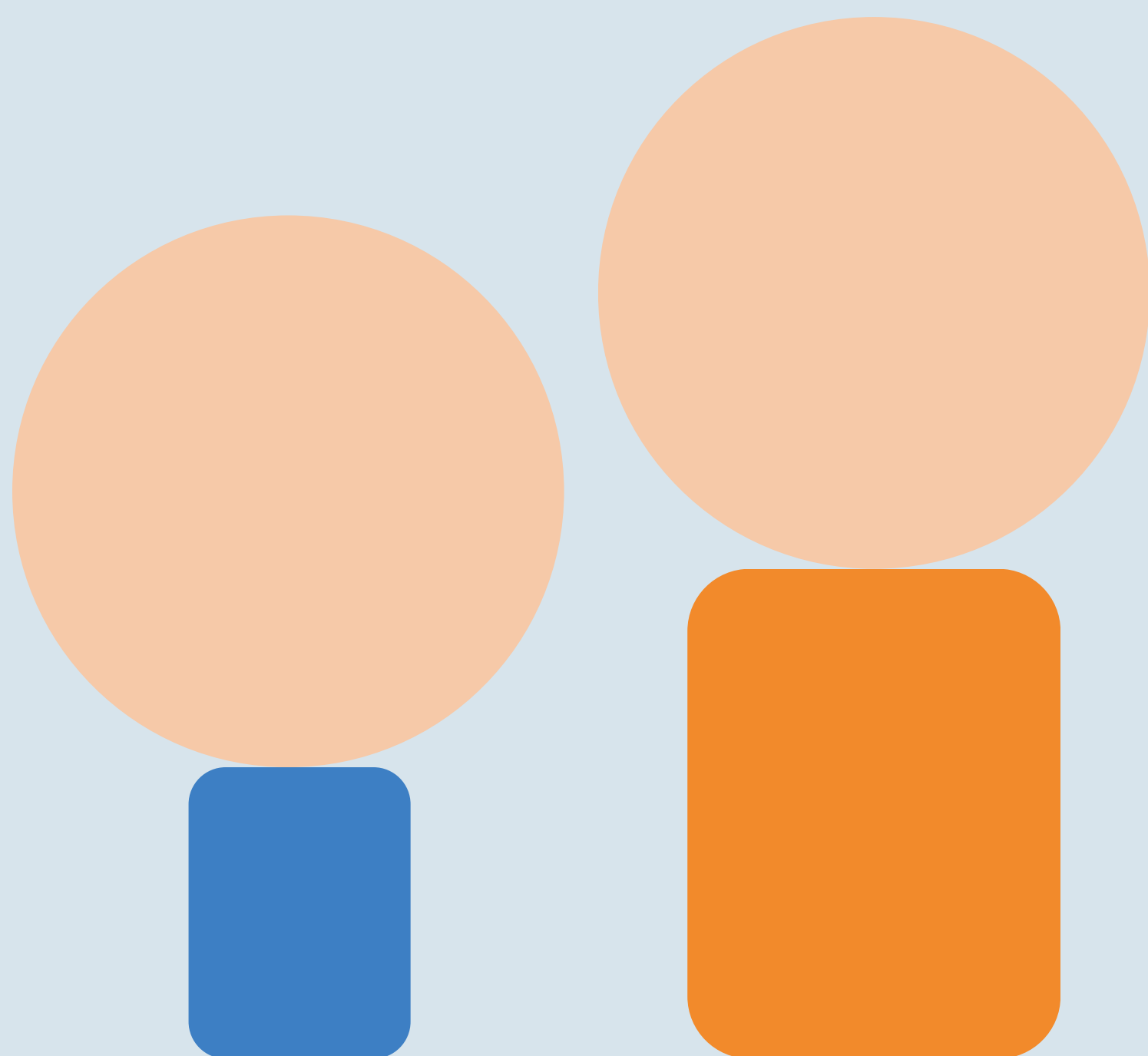
Όταν η σιωπή επιμένει πέρα από τη φυσιολογική περίοδο προσαρμογής ή προκαλεί σημαντική δυσκολία στη συμμετοχή και την καθημερινή λειτουργία του παιδιού, είναι σημαντικό να ενημερωθούν έγκαιρα οι γονείς και να εξεταστεί η ανάγκη περαιτέρω αξιολόγησης.

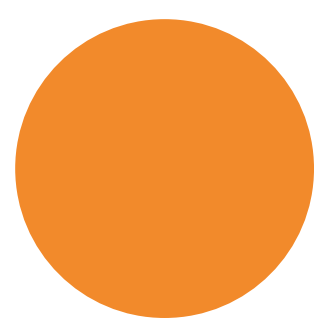

Τι αποφεύγουμε

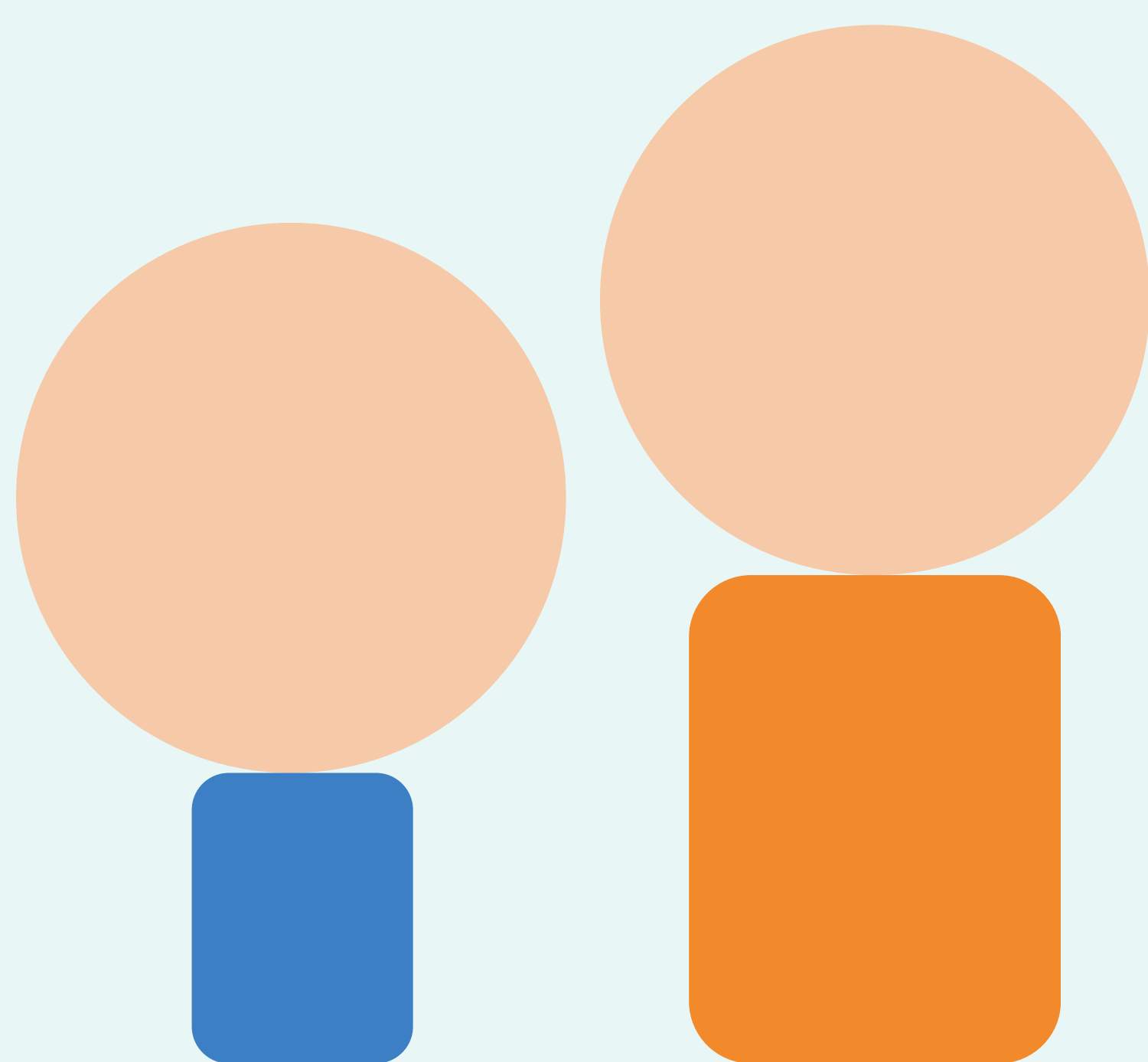
- Δεν ζητάμε «Πες το».
- Δεν λέμε «Μίλησες στο σπίτι, γιατί δεν μιλάς εδώ;»
- Δεν ζητάμε από το παιδί να μιλήσει μπροστά στην τάξη.
- Δεν το επαινούμε υπερβολικά μπροστά στους άλλους όταν μιλήσει.
- Δεν μιλάμε εμείς συνεχώς αντί για το παιδί.
- Δεν το απαλλάσσουμε από κάθε ευκαιρία επικοινωνίας.
- Δεν χρησιμοποιούμε αιφνίδιες απαιτήσεις ως «δοκιμή».
- Δεν συγκρίνουμε το παιδί με συμμαθητές.
- Δεν ερμηνεύουμε τη σιωπή ως άρνηση, πείσμα ή αδιαφορία

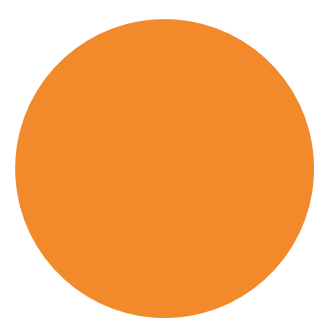

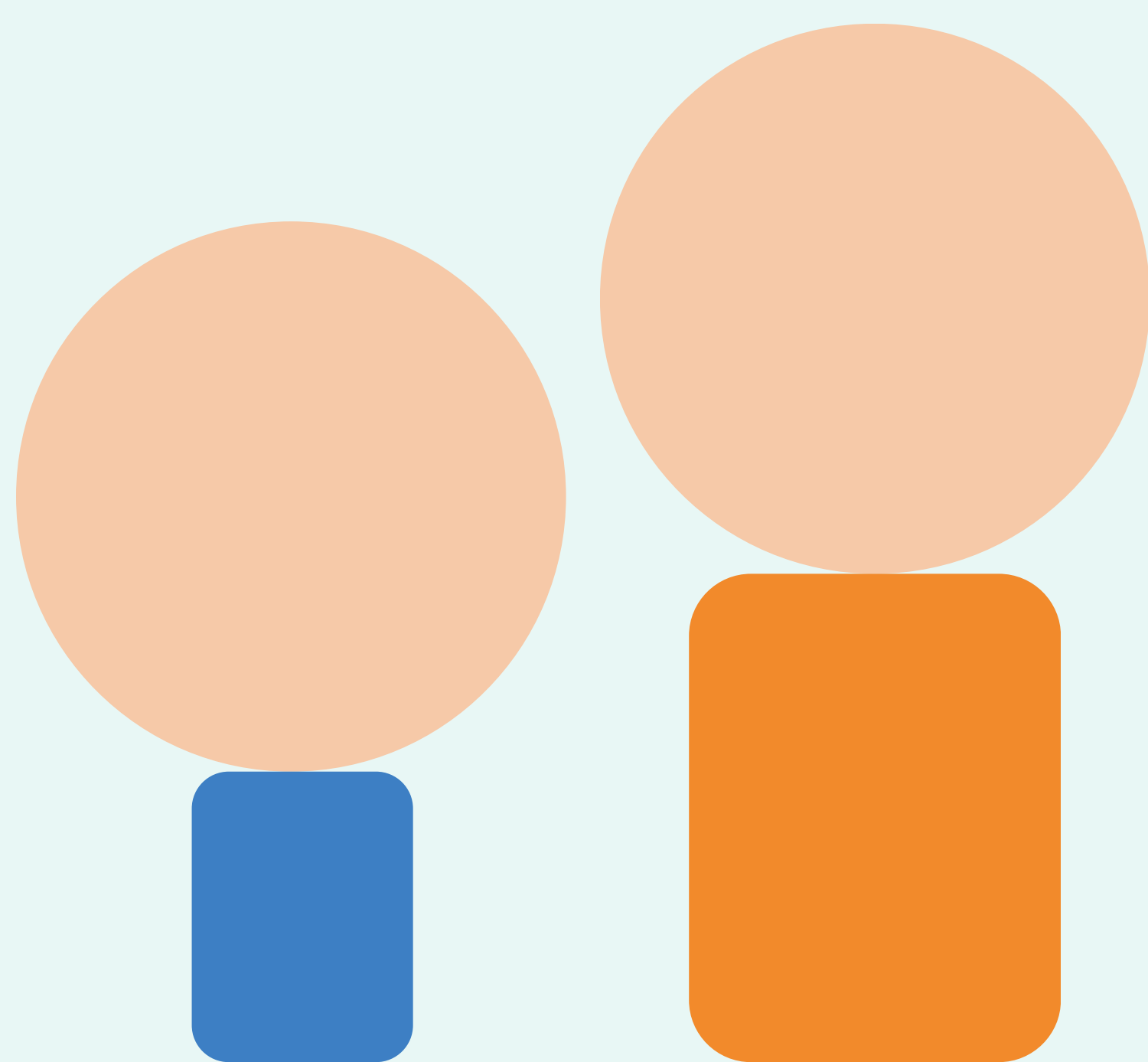
Πώς να Παρέμβετε

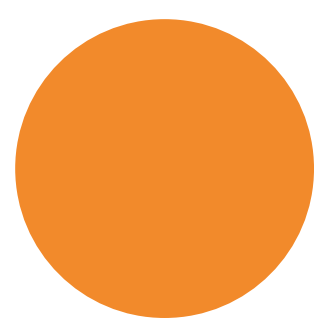
Η υποστήριξη ενός παιδιού με ΕΑ χρειάζεται να συνδυάζει ασφάλεια και σταδιακή πρόκληση. Δεν πιέζουμε το παιδί να μιλήσει, αλλά δημιουργούμε προσεκτικά τις προϋποθέσεις ώστε να μπορεί σταδιακά να αντιμετωπίσει το άγχος του.

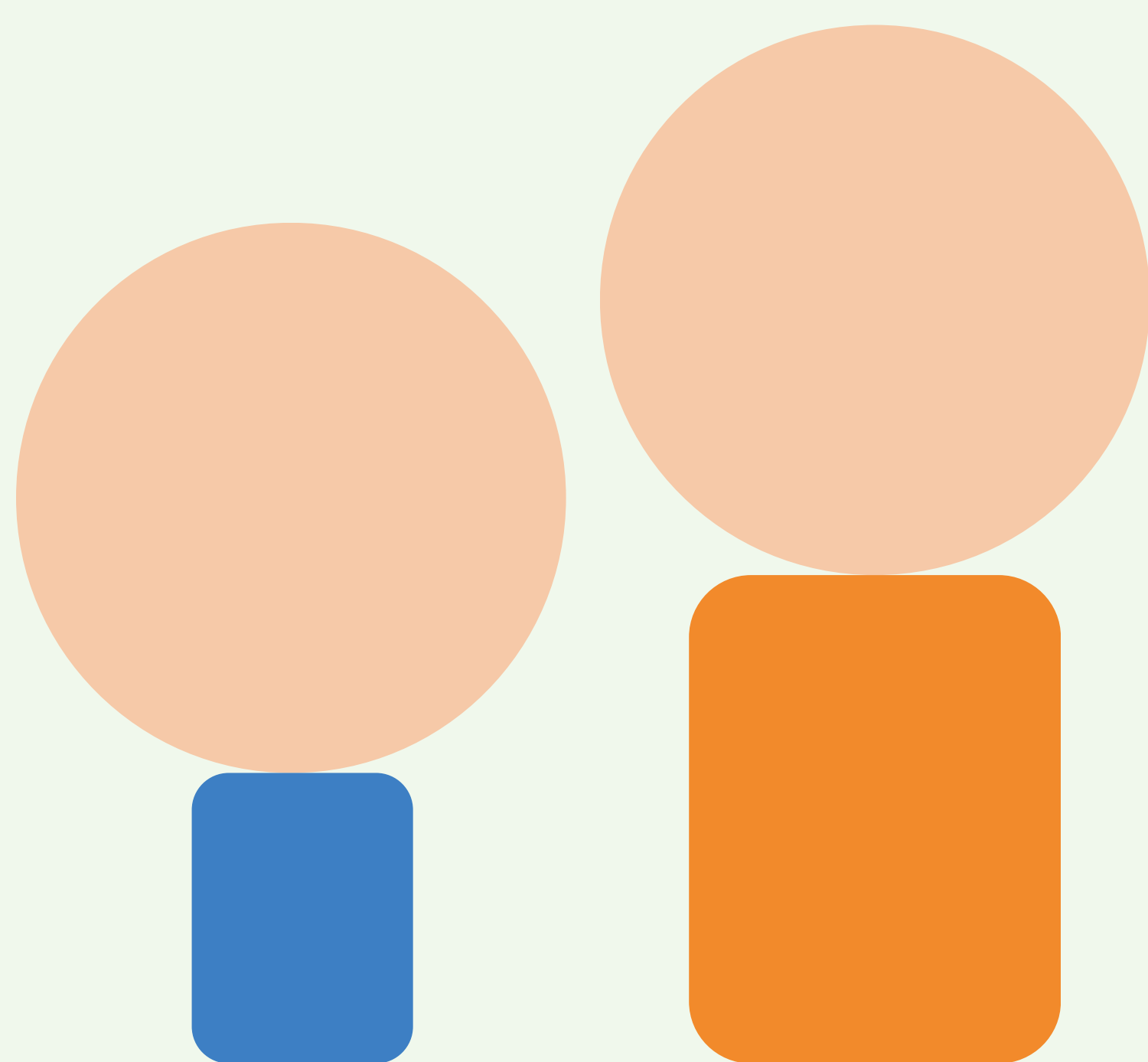

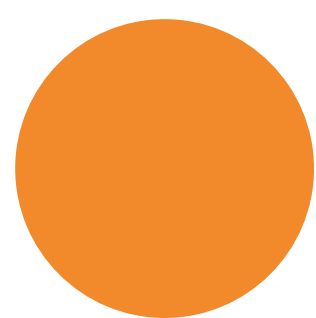
Εάν γνωρίζετε πως πρόκειται να έρθει στο σχολείο σας παιδί με διαγνωσμένη ΕΑ, είναι σημαντικό να βρείτε λίγο χρόνο να το γνωρίσετε εκτός τάξης. Έξω από το σχολείο ή στο προαύλιο, ώστε να καταγραφεί μια πρώτη επαφή μαζί σας με λιγότερο άγχος και χωρίς ΚΑΜΙΑ ερώτηση ή πίεση για ομιλία.

Κατά την αρχική γνωριμία, αφήστε το παιδί να σας γνωρίσει χωρίς άμεση πίεση να μιλήσει. Αυτό σημαίνει αποφυγή ερωτήσεων, παρόλο που μπορεί να είναι δύσκολο, και επιλογή δραστηριοτήτων που θα απολαύσει το παιδί (αντί για ακαδημαϊκές ασκήσεις).

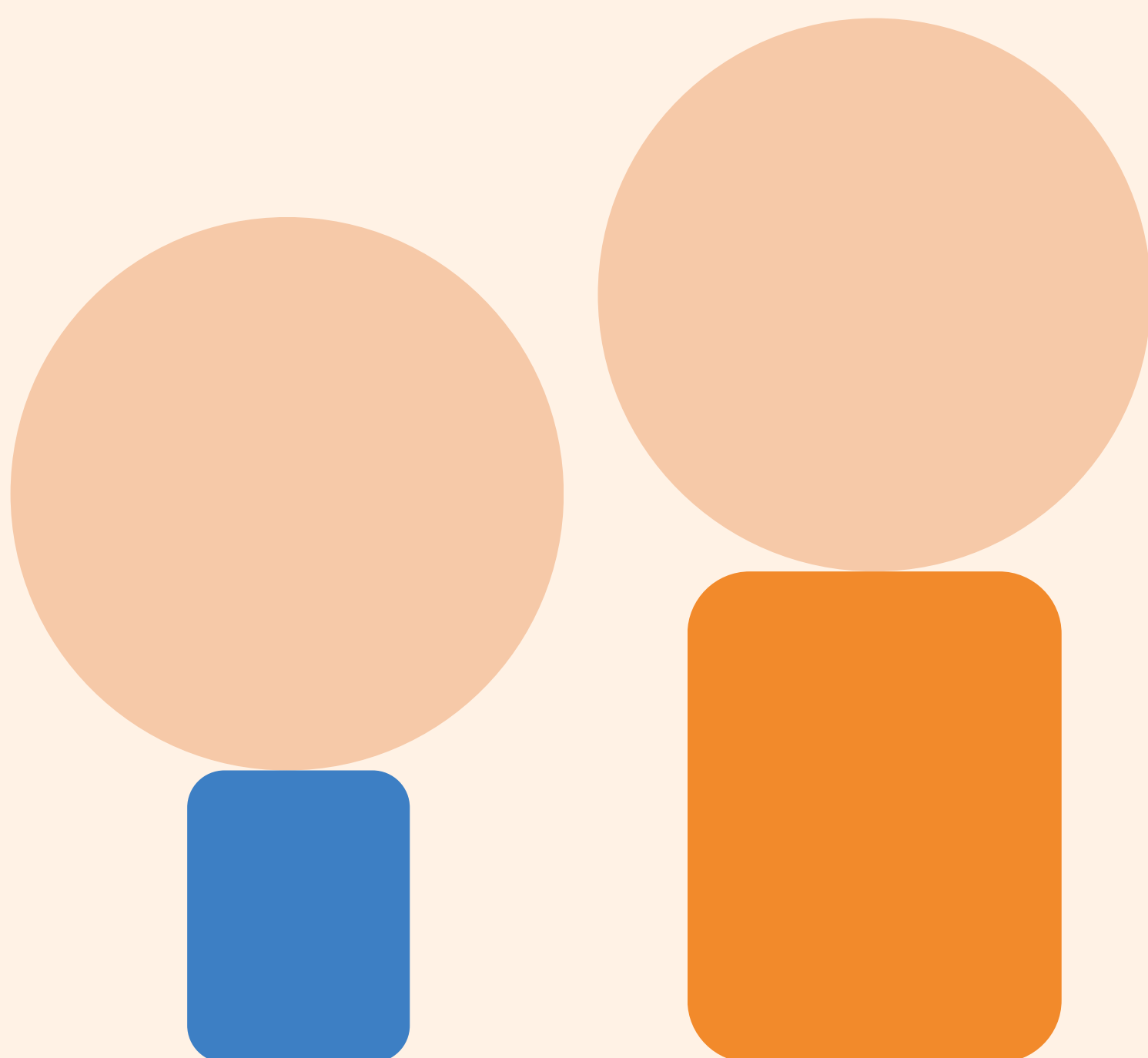
Προτιμάμε σχόλια και καταφατικές φράσεις, που δείχνουν ενδιαφέρον χωρίς να απαιτούν απάντηση.

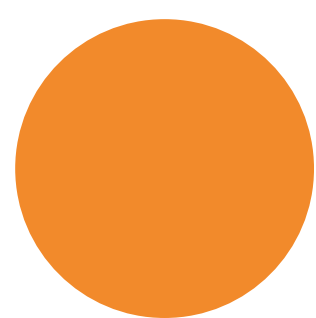
ΑΝΤΙ ΝΑ ΠΟΥΜΕ:

- «Καλημέρα, τι κάνεις;»
- «Θες να παίξουμε;»
- «Τι ζωγράφισες;»
- «Έφερες την εργασία σου;»
- «Θες να καθίσεις εδώ;»

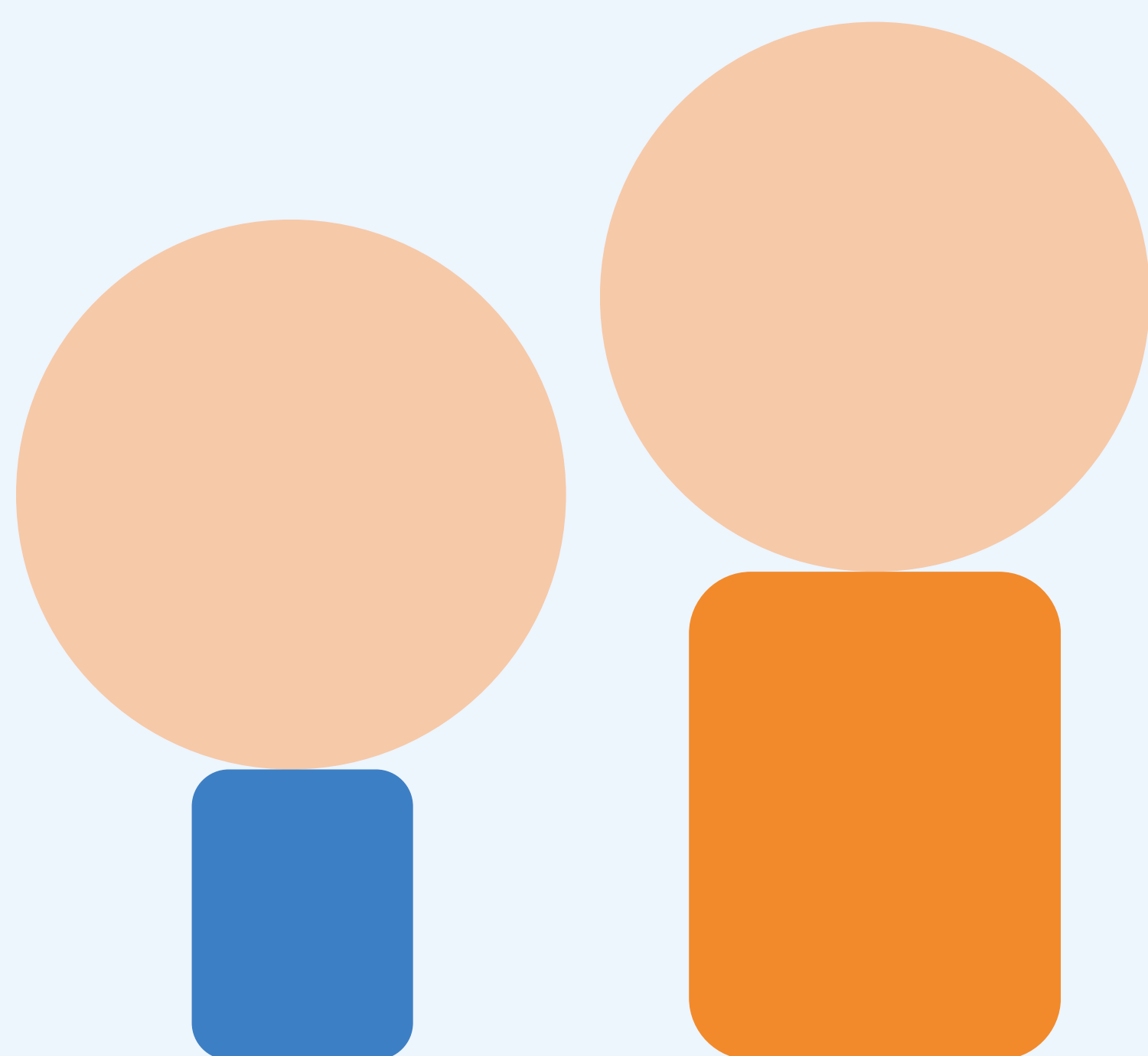
ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΟΥΜΕ:

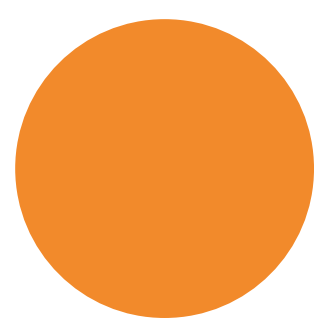
- «Καλημέρα! Χαίρομαι που σε βλέπω.»
- «Εγώ θα ξεκινήσω αυτό το παιχνίδι. Αν θέλεις, μπορείς να έρθεις.»
- «Βλέπω πολλά χρώματα στη ζωγραφιά σου.»
- «Βλέπω ότι έχεις φέρει την εργασία σου.»
- «Εδώ υπάρχει μια θέση δίπλα μου.»

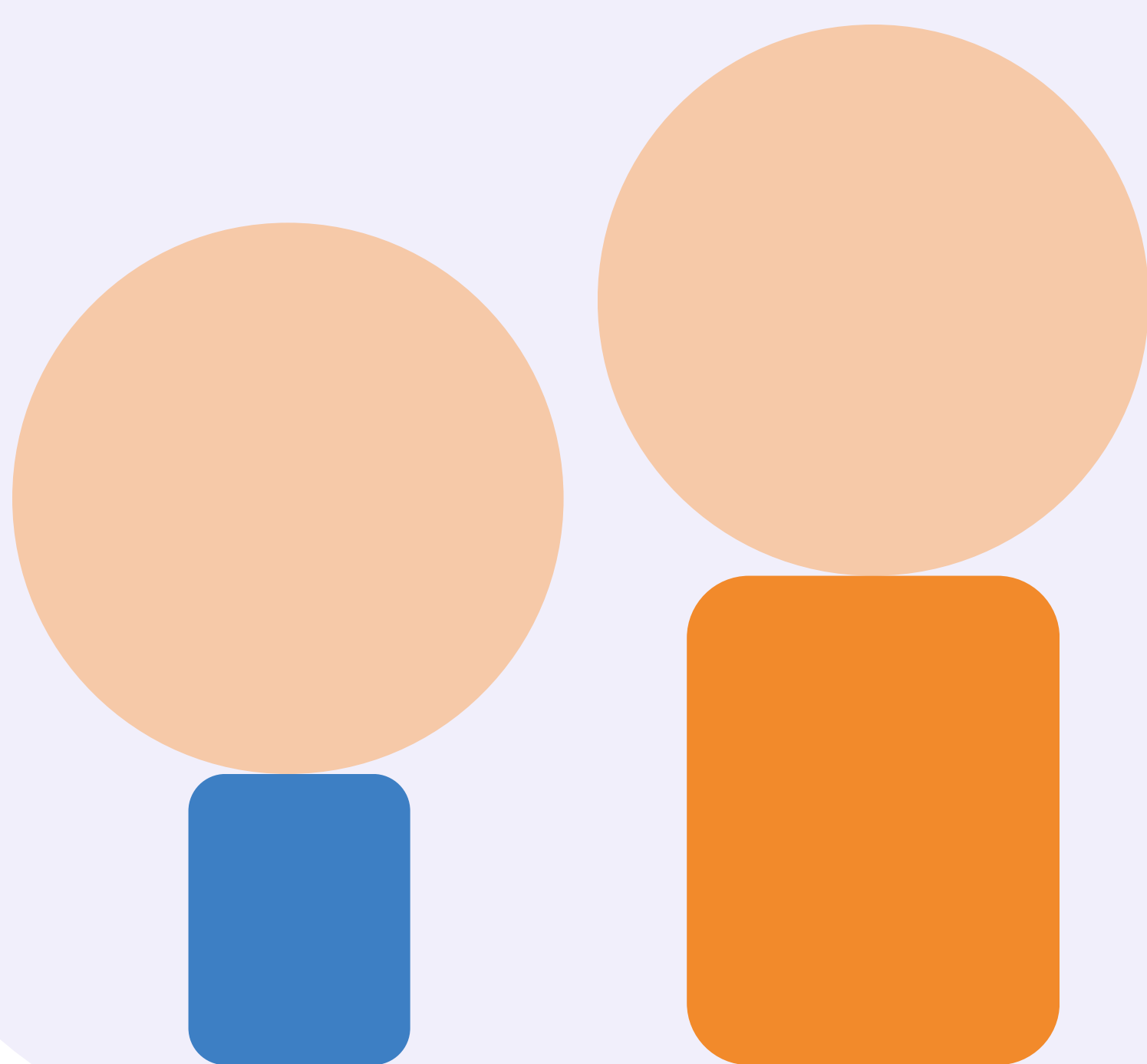

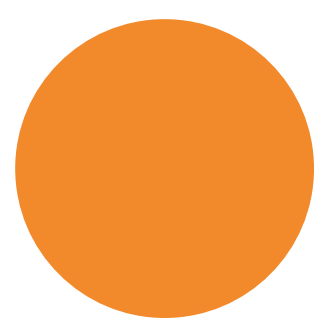
Το βοηθάμε να βρει μια θέση να κάτσει και δεν το αφήνουμε να αγχωθεί περαιτέρω ψάχνοντας. Μια καλή θέση είναι κοντά στην έδρα, ώστε εάν μιλήσει κάποια στιγμή, να μην γυρίσουν όλοι να το κοιτάξουν (ασφαλώς σεβόμαστε εάν αποφασίσει μόνο του τι θέλει να κάνει).

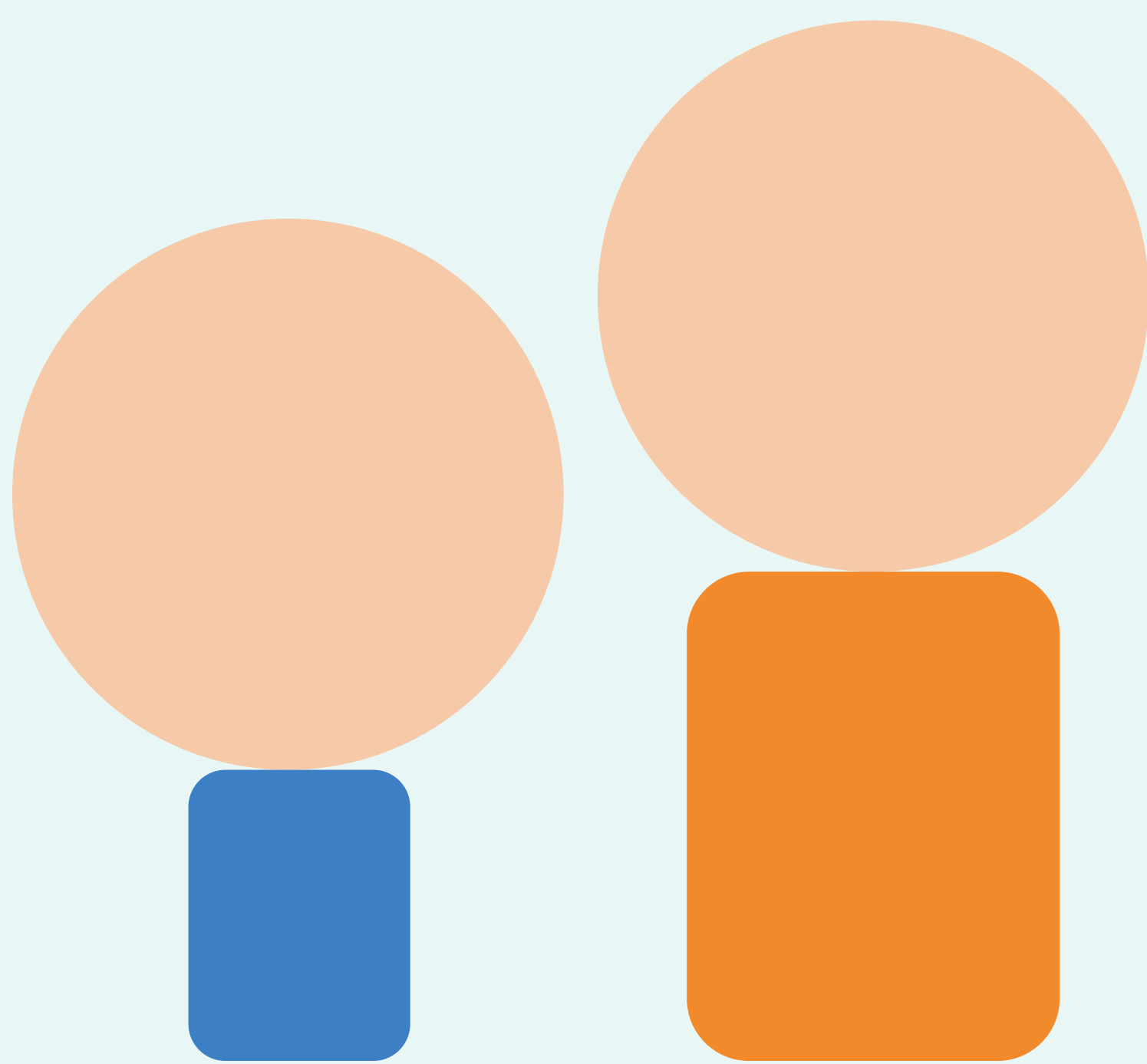

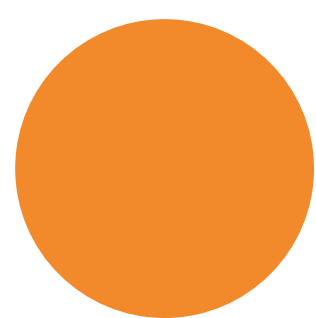
Για να βοηθήσετε το παιδί να προετοιμαστεί για τις προσεχείς ασκήσεις, συζητήστε μαζί του ότι όσο περισσότερο εξασκεί κάτι, τόσο πιο εύκολο γίνεται

Μπορείτε, επίσης, να διαβεβαιώσετε το παιδί ότι είστε εκεί για να το βοηθήσετε και να το προστατεύσετε από πράγματα που μπορεί να είναι υπερβολικά δύσκολα για εκείνο.

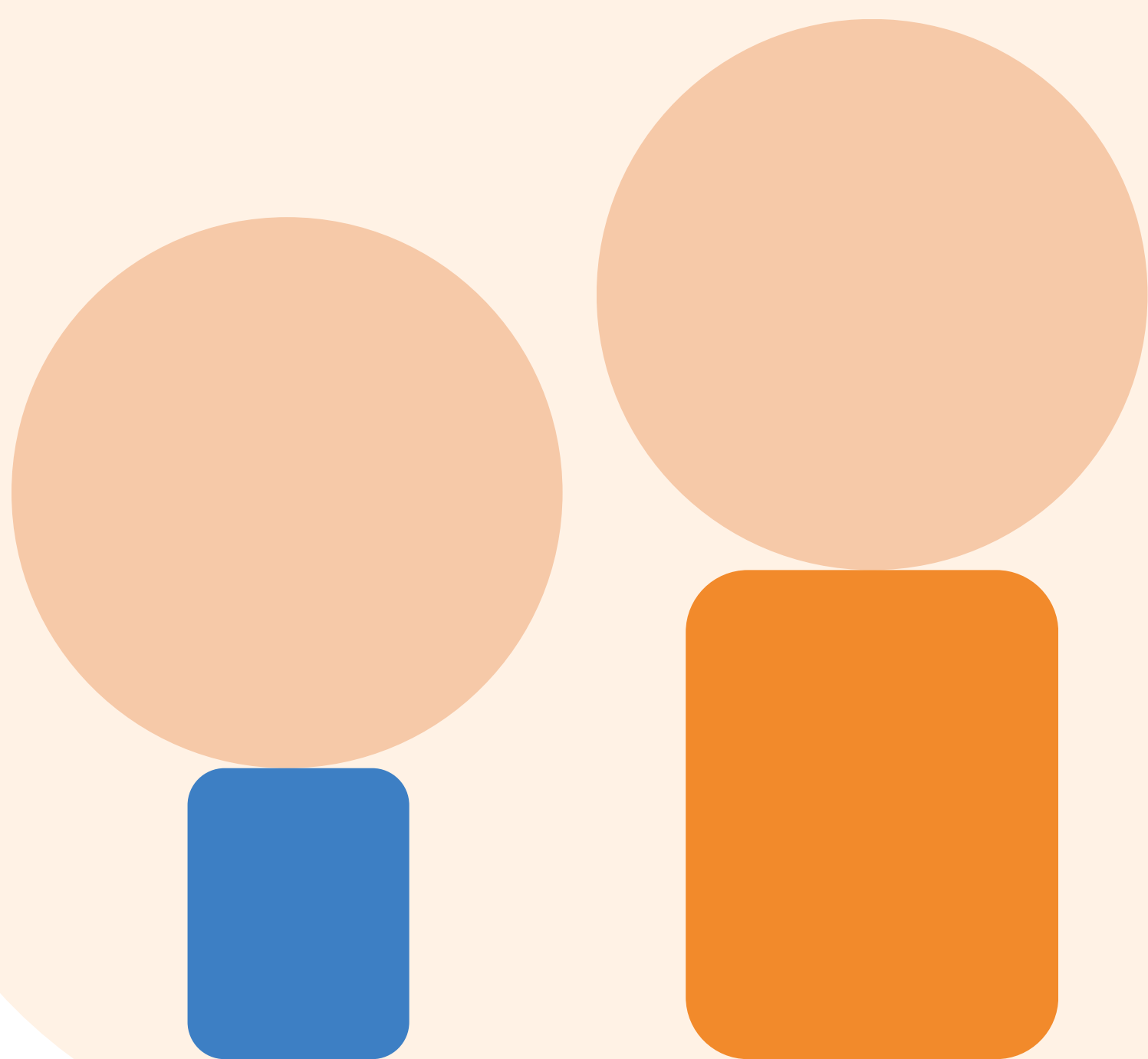

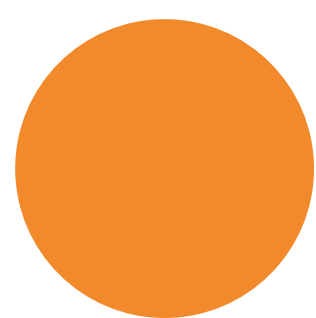
Δείξτε ενσυναίσθηση

Μερικές φορές η ομιλία μπορεί να είναι δύσκολη, ιδιαίτερα όταν το παιδί αισθάνεται άγχος.

Μπορούμε να του πούμε:

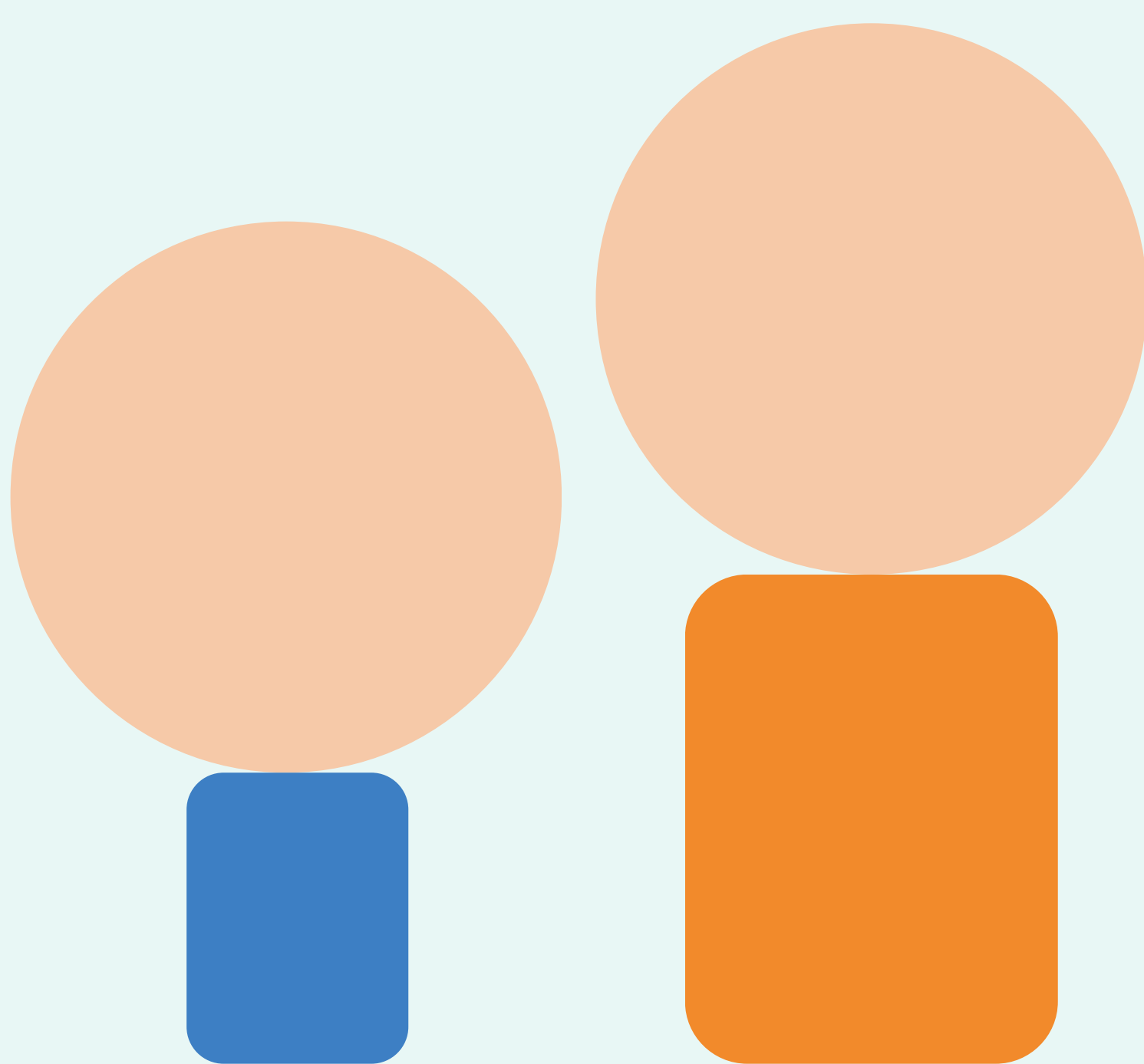
«Ξέρω ότι μερικές φορές είναι δύσκολο να βγουν τα λόγια. Δεν χρειάζεται να βιαστείς. Είμαι εδώ και θα σε βοηθήσω.»

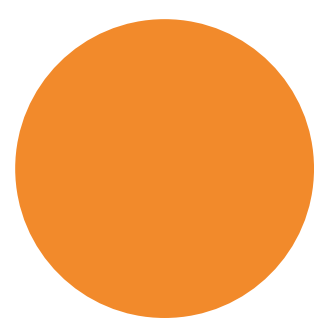

1. Δημιουργία Ασφαλούς Περιβάλλοντος

- Υποστηρικτική Προσέγγιση: Ο εκπαιδευτικός χρειάζεται να αποφύγει την πίεση για ομιλία και να σεβαστεί το άγχος του παιδιού. Η εμπιστοσύνη και η κατανόηση από τους ενήλικες δίνουν στο παιδί τη δυνατότητα να νιώσει ασφάλεια και να εξελιχθεί με τον δικό του ρυθμό.
- Κατάλληλη Γλώσσα του Σώματος: Η ήρεμη γλώσσα του σώματος, οι εκφράσεις προσώπου και η στάση του εκπαιδευτικού μπορούν να καθησυχάσουν το παιδί, ενθαρρύνοντάς το να συμμετέχει πιο άνετα.

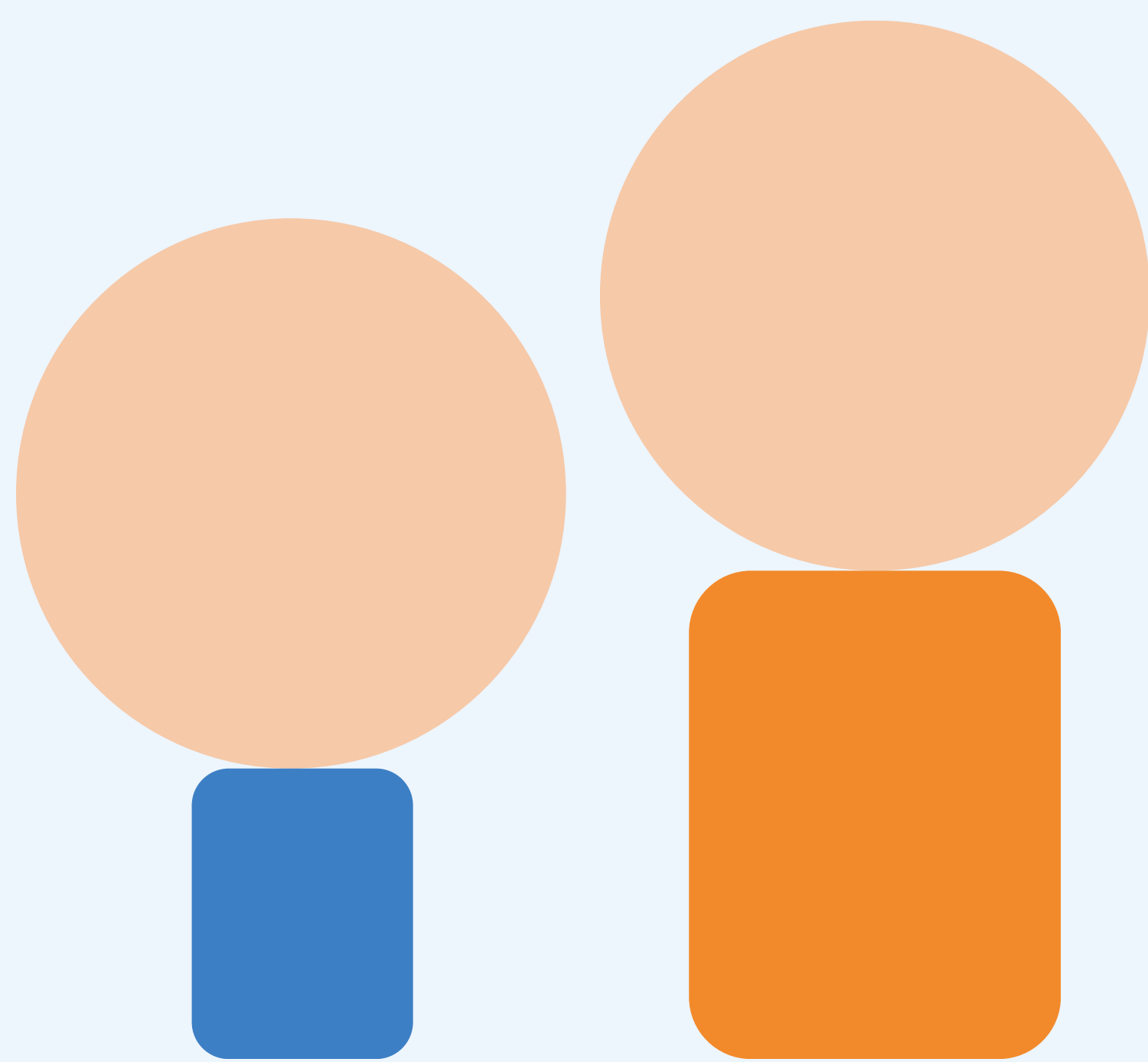

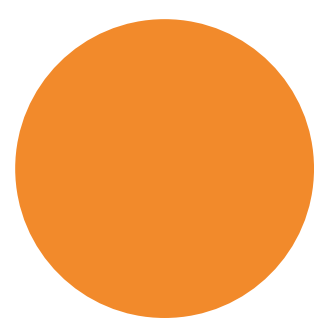

2. Μη Λεκτική Επικοινωνία

Αποδοχή μη λεκτικών τρόπων επικοινωνίας: Ο εκπαιδευτικός μπορεί να επιτρέψει στο παιδί να απαντά με νεύματα, χειρονομίες ή ακόμα και γραπτά σημειώματα, αντί να το πιέζει να μιλήσει.

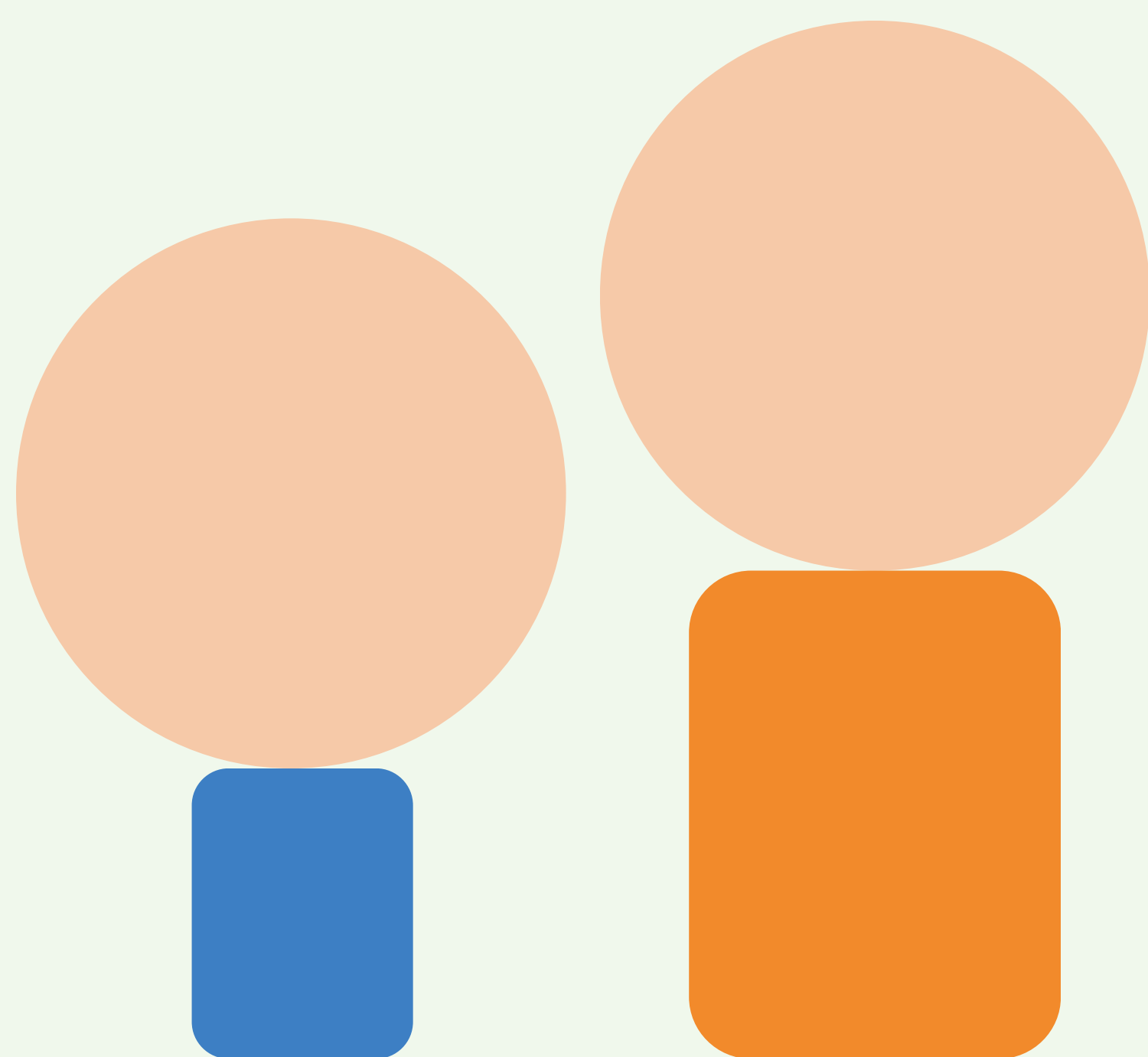
Χρήση Εικόνων και Συμβόλων: Η ενσωμάτωση καρτελών, εικόνων ή συμβόλων στην τάξη επιτρέπει στα παιδιά να επικοινωνούν πιο άνετα, ειδικά σε περιπτώσεις όπου δυσκολεύονται να επικοινωνήσουν με οποιοδήποτε, άλλο τρόπο.

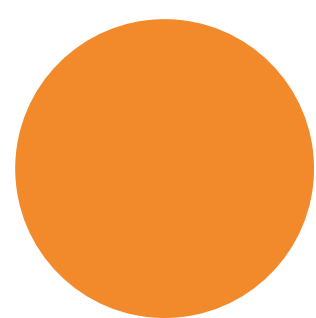

3. Παιχνίδια και Ομαδικές Δραστηριότητες

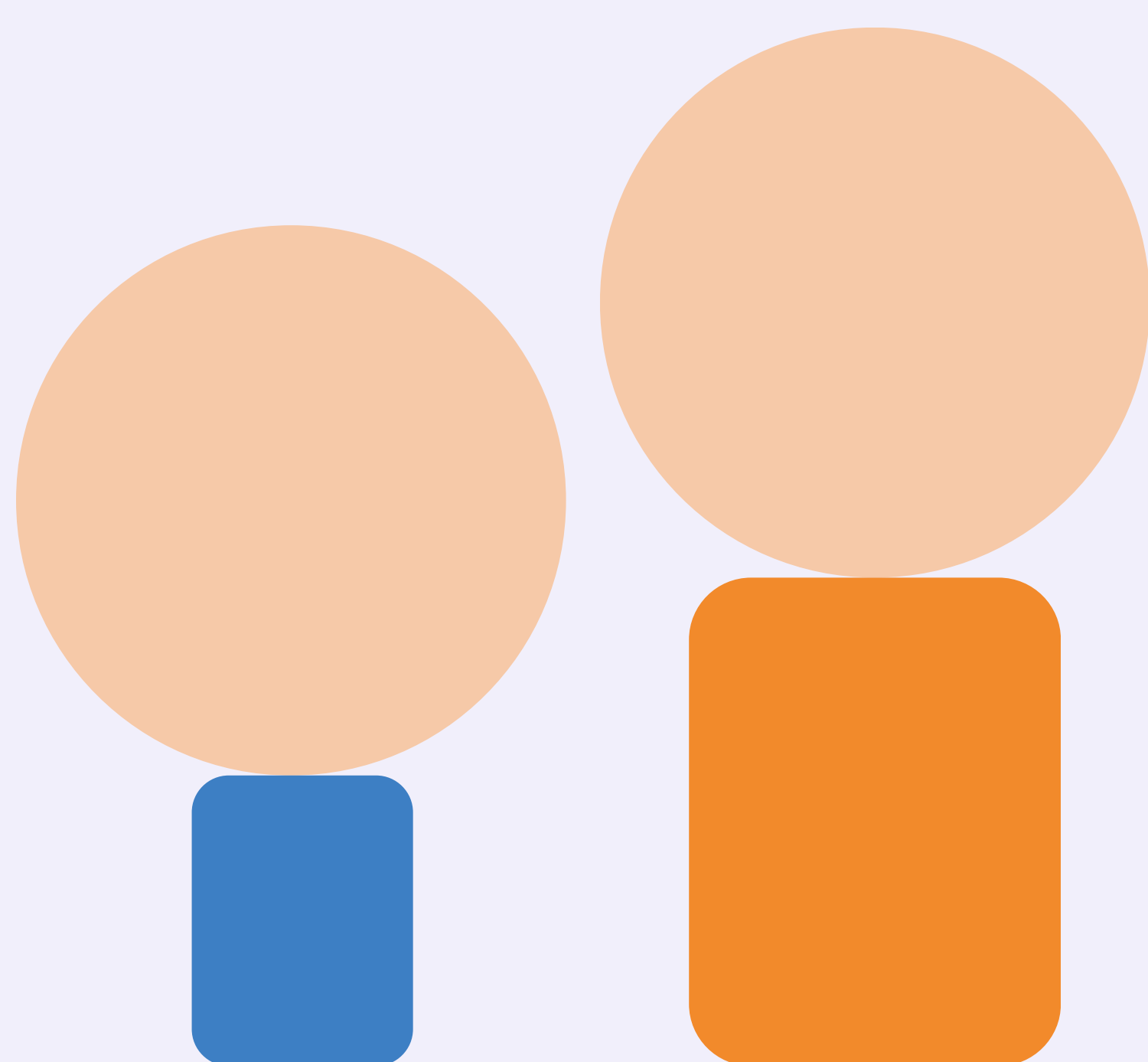
- **Ενσωμάτωση Απλών Παιχνιδιών:** Τα παιχνίδια όπου το παιδί δεν χρειάζεται να μιλήσει όπως η δημιουργία έργων τέχνης ή κατασκευών, μπορεί να το κάνουν να νιώσει πιο άνετα μέσα στην τάξη.
- **Δραστηριότητες σε Μικρές Ομάδες:** Η τοποθέτηση του παιδιού σε μικρές ομάδες με συνομηλίκους μπορεί να βοηθήσει να νιώσει άνετα σε ένα πιο οικείο περιβάλλον, δίνοντάς του την ευκαιρία να εκφραστεί λεκτικά όταν αισθανθεί έτοιμο.

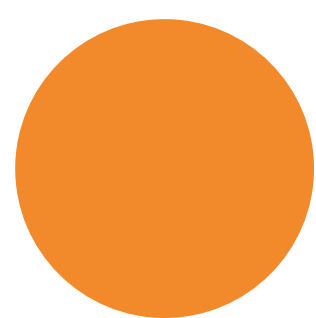

4. Στρατηγικές Σταδιακής Έκθεσης ("Sliding-In")

Το sliding in της Maggie Johnson, περιλαμβάνει μια δομημένη διαδικασία κατά την οποία γίνονται μικρά βήματα (σε συμφωνία με το παιδί) μέσω μιας σειράς δραστηριοτήτων ομιλίας. Συνήθως περιλαμβάνει το παιδί να μιλάει με κάποιον με τον οποίο νιώθει άνετα (συνήθως γονέας), σε ένα άνετο περιβάλλον και στη συνέχεια να εισάγει σταδιακά ένα νέο στοιχείο π.χ. ένα νέο πρόσωπο (πχ δάσκαλο, συμμαθητή) ή μέρος (πχ προαύλιο, τάξη). Η εβδομαδιαία διάρκεια της μεθόδου είναι 10-15 λεπτά κάθε φορά, τρεις έως πέντε φορές

4. Στρατηγικές Σταδιακής Έκθεσης ("Sliding-In")

Η βασική αρχή είναι ότι δεν ζητάμε από το παιδί να μιλήσει ξαφνικά σε ένα νέο πρόσωπο. Ξεκινάμε από μια κατάσταση στην οποία ήδη αισθάνεται αρκετά ασφαλές και, στη συνέχεια, προσθέτουμε ένα μικρό νέο στοιχείο κάθε φορά. Πώς μπορεί να γίνει;

1. Ξεκινάμε από το ασφαλές σημείο

Το παιδί βρίσκεται με ένα πρόσωπο με το οποίο ήδη επικοινωνεί άνετα, σε έναν χώρο όπου αισθάνεται ασφαλές.

2. Δημιουργούμε μια ευχάριστη δραστηριότητα

Το παιδί και το πρόσωπο αναφοράς ασχολούνται με κάτι που του αρέσει, χωρίς αρχικά να υπάρχει απαίτηση για ομιλία.

3. Εισάγουμε σταδιακά ένα νέο πρόσωπο

Ένα δεύτερο πρόσωπο πλησιάζει χωρίς να ζητήσει από το παιδί να μιλήσει.

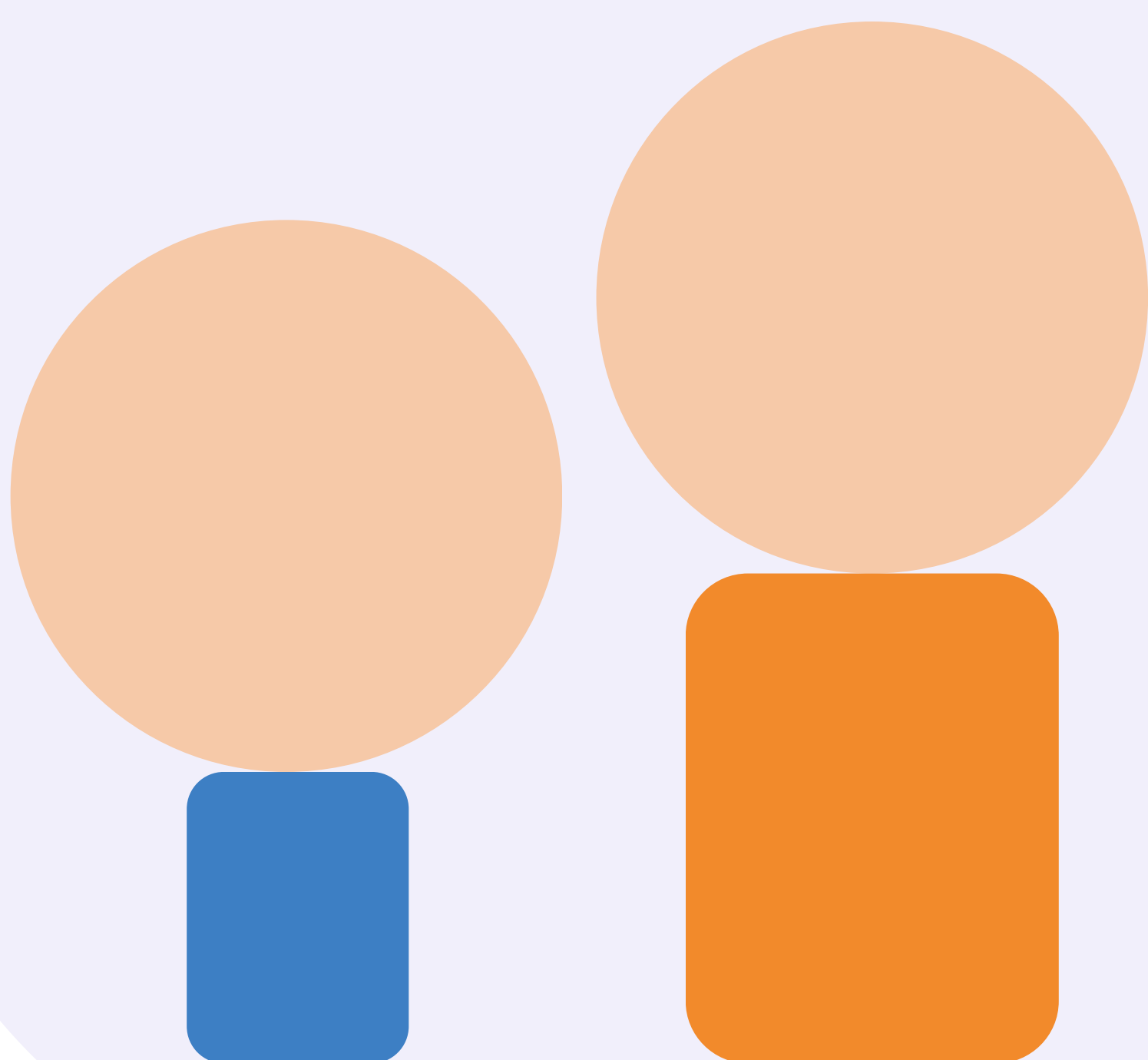
Αρχικά μπορεί απλώς να βρίσκεται στον ίδιο χώρο και να συμμετέχει διακριτικά στη δραστηριότητα.

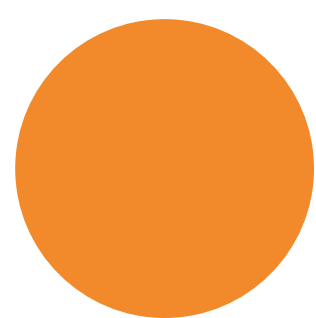
4. Μειώνουμε σταδιακά την απόσταση

Όταν το παιδί παραμένει άνετο, το νέο πρόσωπο μπορεί να πλησιάσει περισσότερο και να συμμετέχει περισσότερο στη δραστηριότητα.

5. Μεταφέρουμε σταδιακά την επικοινωνία

Όταν το παιδί είναι έτοιμο, δημιουργούνται μικρές ευκαιρίες ώστε η επικοινωνία να απευθύνεται και στο νέο πρόσωπο. Δεν πιέζουμε για απάντηση και δεν προχωράμε στο επόμενο βήμα αν το προηγούμενο έχει γίνει ξανά δύσκολο.

4. Στρατηγικές Σταδιακής Έκθεσης ("Sliding-In")

Ένα απλό παράδειγμα

Παιδί + γονέας → άνετη επικοινωνία στο δωμάτιο

↓

Προστίθεται ο εκπαιδευτικός → αρχικά χωρίς απαίτηση επικοινωνίας

↓

Ο εκπαιδευτικός συμμετέχει στη δραστηριότητα → χωρίς άμεσες ερωτήσεις

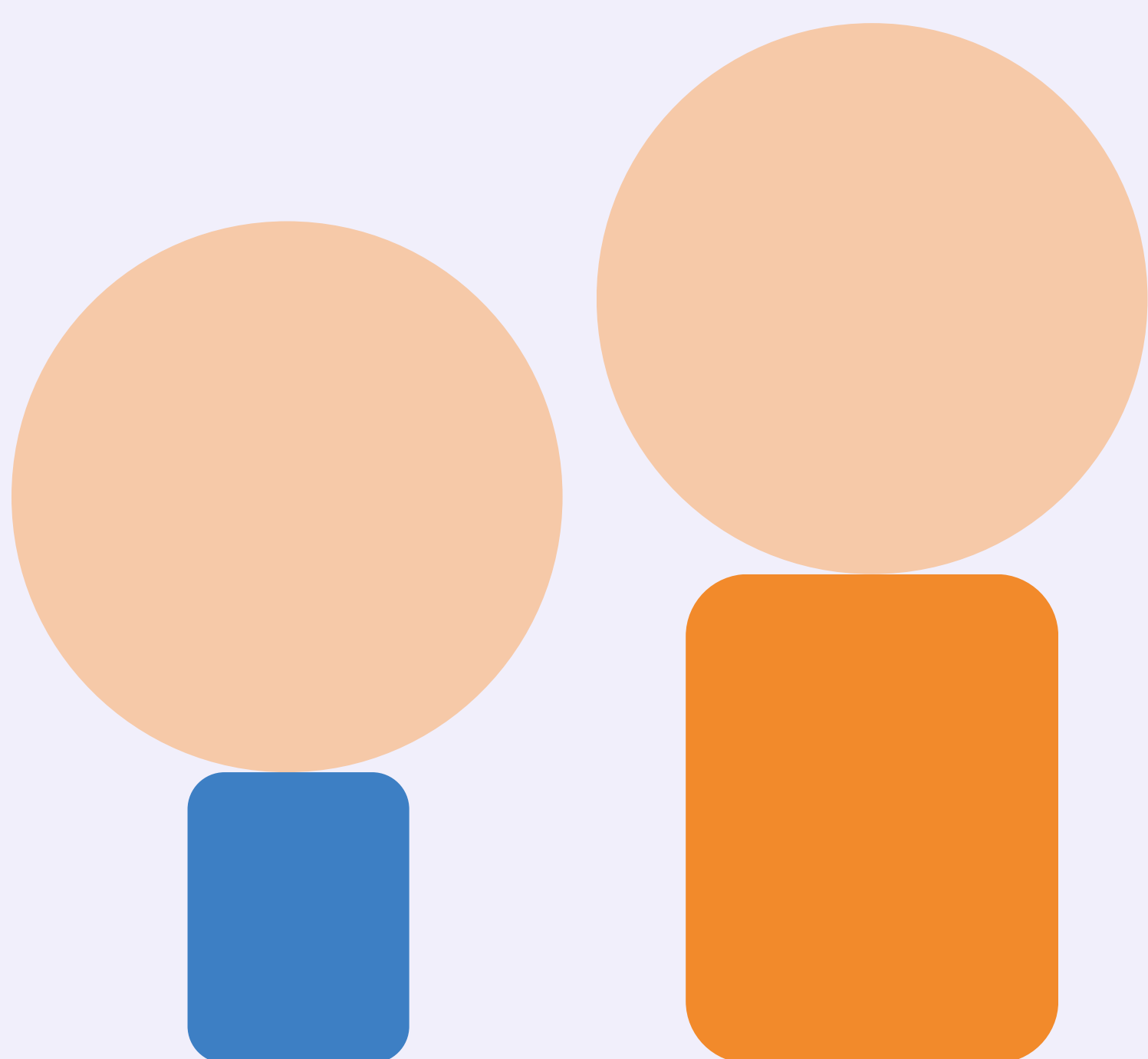
↓

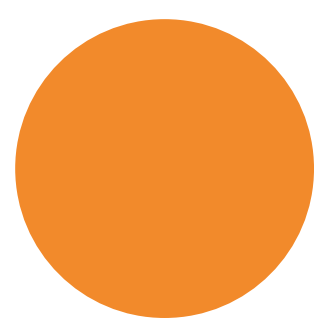
Μικρές ευκαιρίες επικοινωνίας → πρώτα με τον τρόπο που το παιδί μπορεί

↓

Σταδιακά αυξάνεται η συμμετοχή του εκπαιδευτικού → μέχρι το παιδί να μπορεί να επικοινωνεί μαζί του με μεγαλύτερη άνεση.

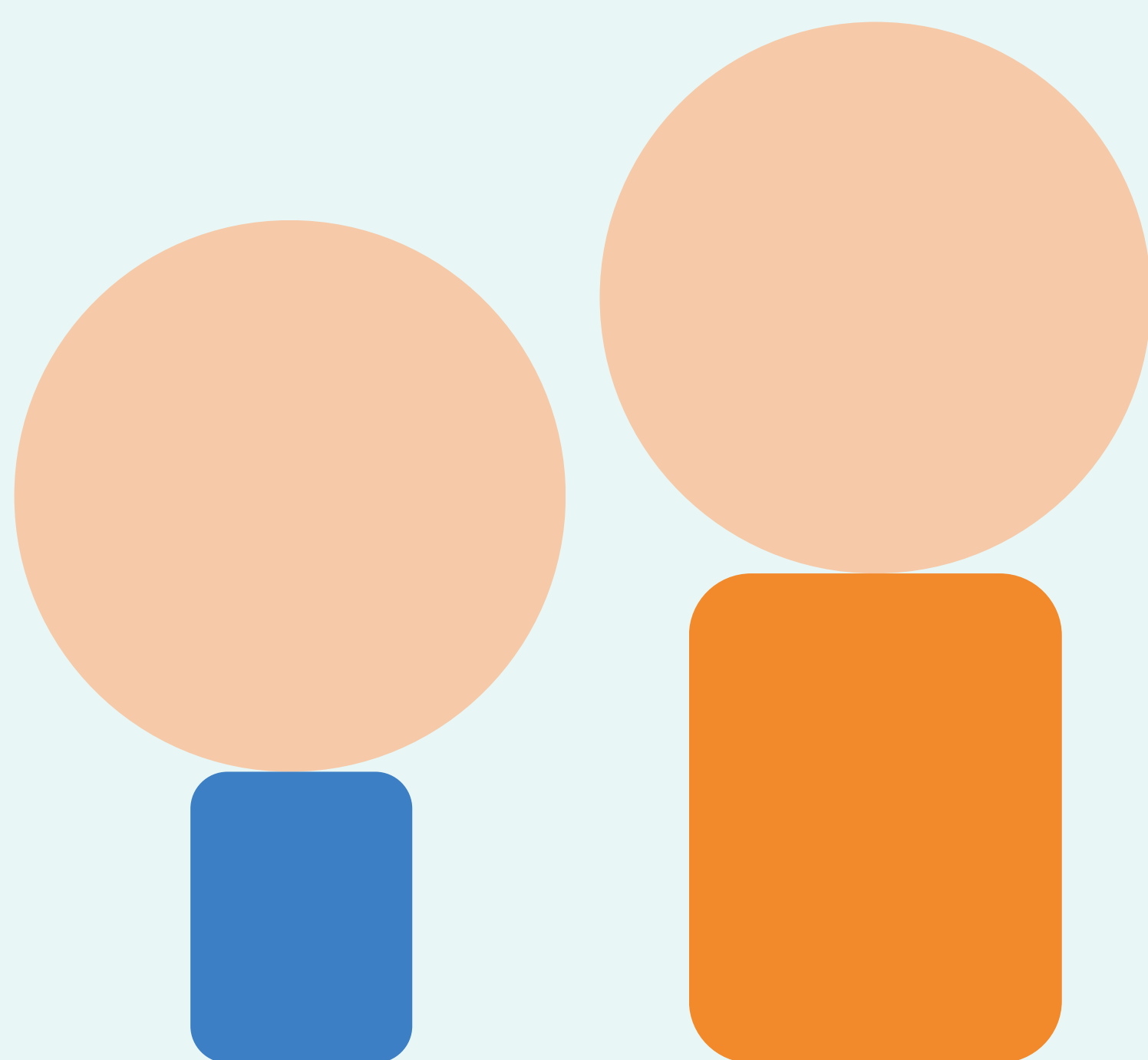
Το Sliding-In δεν εφαρμόζεται ως αυτοσχέδια τεχνική έκθεσης από τον εκπαιδευτικό. Χρειάζεται σχεδιασμό, κατάλληλη ιεράρχηση και συντονισμό με τον επαγγελματία που υποστηρίζει το παιδί, ιδιαίτερα όταν η δυσκολία είναι σημαντική.

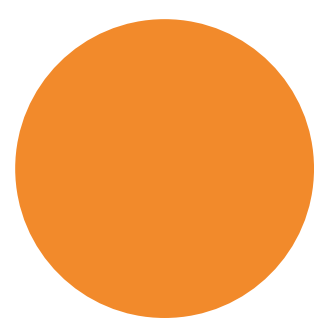

5. Συνεργασία με Συνομηλίκους

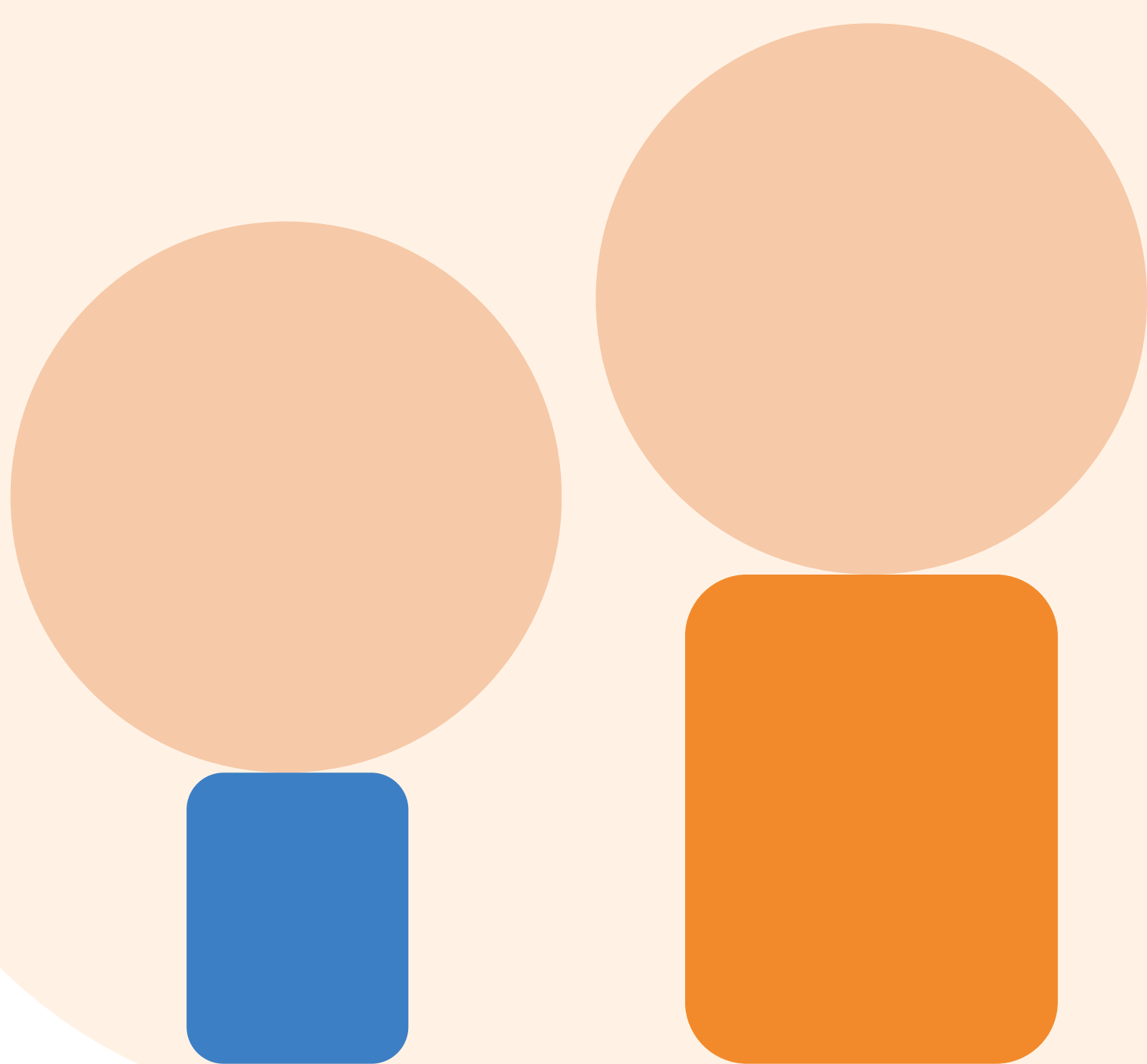
- **Ενίσχυση Σχέσεων με Συνομηλίκους:** Το παιδί μπορεί να τοποθετηθεί κοντά σε φίλους ή σε συμμαθητές με τους οποίους νιώθει άνεση, δημιουργώντας ένα υποστηρικτικό δίκτυο.
- **Ομάδες με Ρόλους:** Δραστηριότητες στις οποίες το παιδί αναλαμβάνει συγκεκριμένους ρόλους, όπως βοηθός στην τάξη ή επικεφαλής μικρών εργασιών, βοηθούν το παιδί να αισθανθεί σημαντικό χωρίς την πίεση της άμεσης ομιλίας.

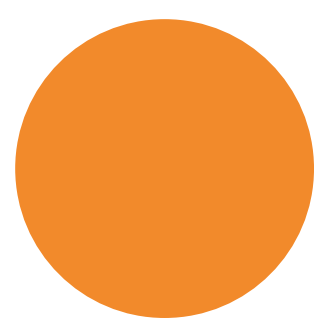

6. Παρακολούθηση και Καταγραφή Προόδου

- Σημειώσεις Παρατήρησης: Κρατήστε σημειώσεις για τη συμπεριφορά του παιδιού, καταγράφοντας τις στιγμές που προσπάθησε να επικοινωνήσει. Αυτό μπορεί να αποδειχθεί χρήσιμο τόσο για την αξιολόγηση της προόδου όσο και για τη συνεργασία με τους γονείς ή άλλους ειδικούς.
- Ανατροφοδότηση στο Παιδί: Ενισχύστε τις προσπάθειες του παιδιού με θετική ανατροφοδότηση, τονίζοντας τα βήματα που κάνει, ανεξάρτητα από το μέγεθος της προόδου.

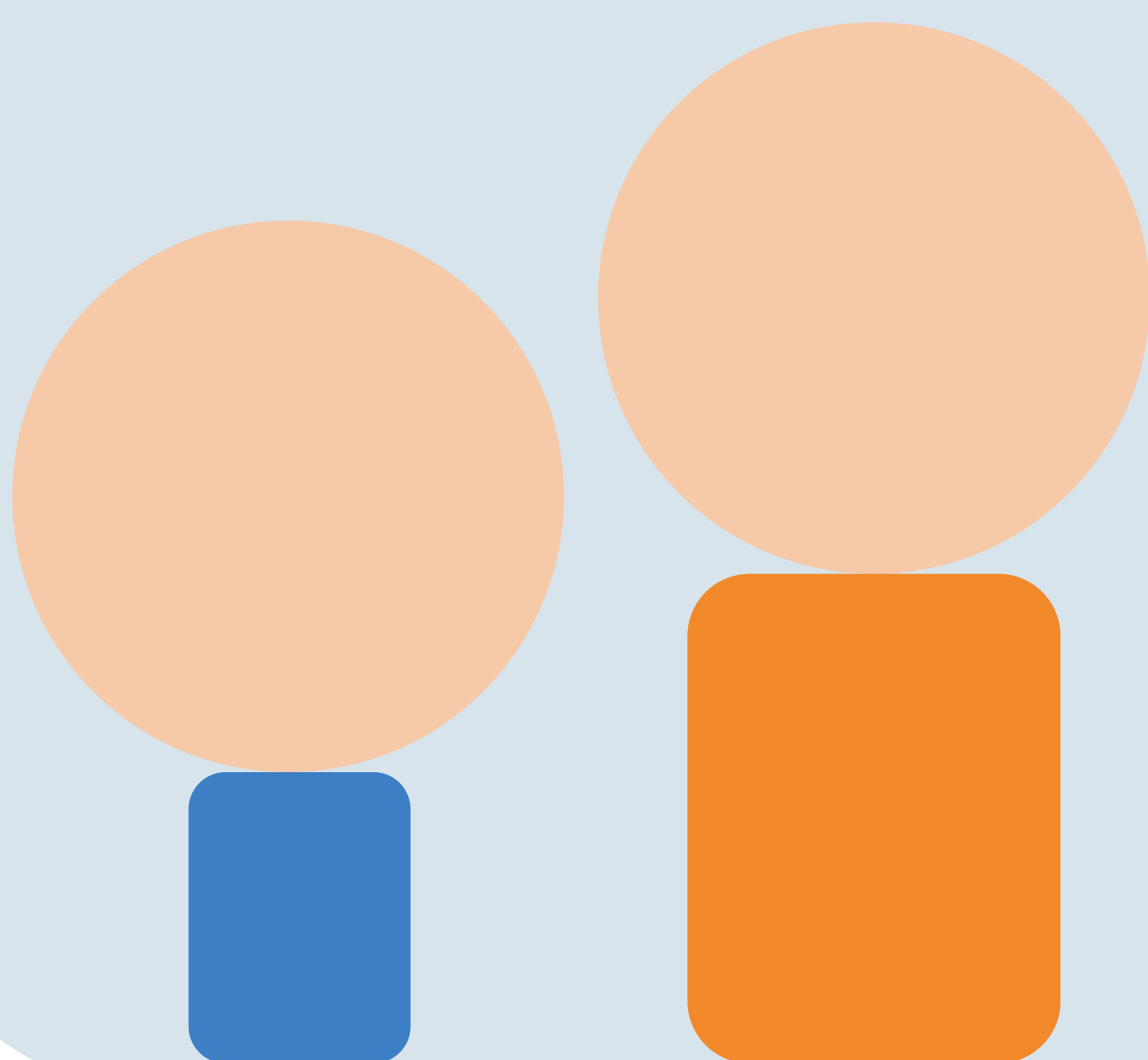
Βλέπουμε ολόκληρη την πρόοδο του παιδιού

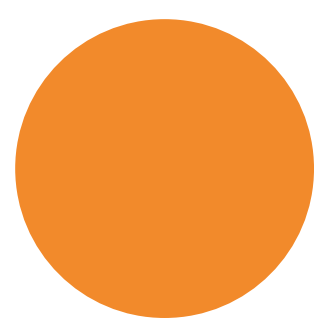
Η πρόοδος ενός παιδιού με Επιλεκτική Αλαλία δεν μετριέται μόνο από το αν μιλά περισσότερο.

Μπορεί να έχει κάνει ένα σημαντικό βήμα όταν:

- συμμετέχει σε μια δραστηριότητα χωρίς να αποσύρεται,
- πλησιάζει έναν συμμαθητή για να παίξει,
- χρησιμοποιεί μια χειρονομία για να εκφράσει αυτό που θέλει,
- επιλέγει ανάμεσα σε δύο δυνατότητες,
- γράφει ή δείχνει την απάντησή του,
- παραμένει σε μια κατάσταση που προηγουμένως του προκαλούσε έντονο άγχος,
- αναλαμβάνει έναν μικρό ρόλο στην ομάδα,
- επικοινωνεί αυθόρμητα με έναν άνθρωπο με τον οποίο μέχρι τότε δυσκολευόταν.

Καταγράφουμε τα βήματα, γιατί συχνά αυτά δημιουργούν τον δρόμο για τα μεγαλύτερα βήματα.

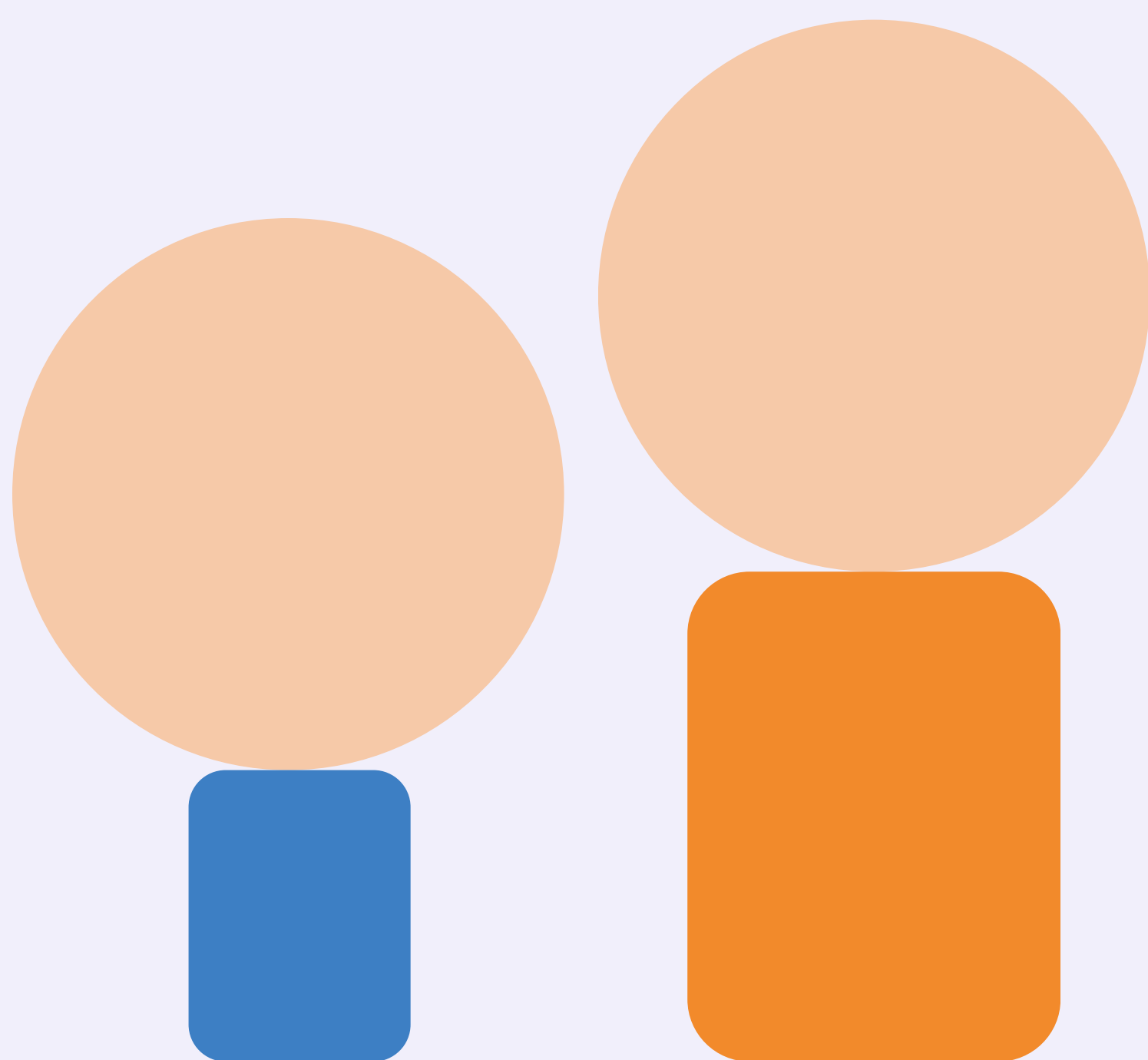

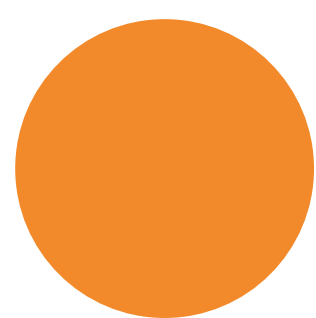

Όταν έρθει η στιγμή ξεκινάνε οι ερωτήσεις

Ο τύπος ερωτήσεων που χρησιμοποιούμε σε ένα παιδί με επιλεκτική αλαλία (ΕΑ) είναι καθοριστικός!

Οι ερωτήσεις ξεκινάνε, εφόσον έχει δομηθεί μια σχέση με το παιδί όπου έχουν προηγηθεί τα προηγούμενα βήματα!

Δημιουργούμε χώρο για επικοινωνία

Δεν χρειάζεται κάθε αλληλεπίδραση με το παιδί να καταλήγει σε ερώτηση.

Αντί να ζητάμε συνεχώς απαντήσεις, μπορούμε κάποιες φορές απλώς να περιγράφουμε αυτό που βλέπουμε ή κάνουμε.

Για παράδειγμα:

Αντί για:

«Τι έφτιαξες;»

Μπορούμε να πούμε:

«Έφτιαξες έναν πολύ ψηλό πύργο.»

Ή:

Αντί για:

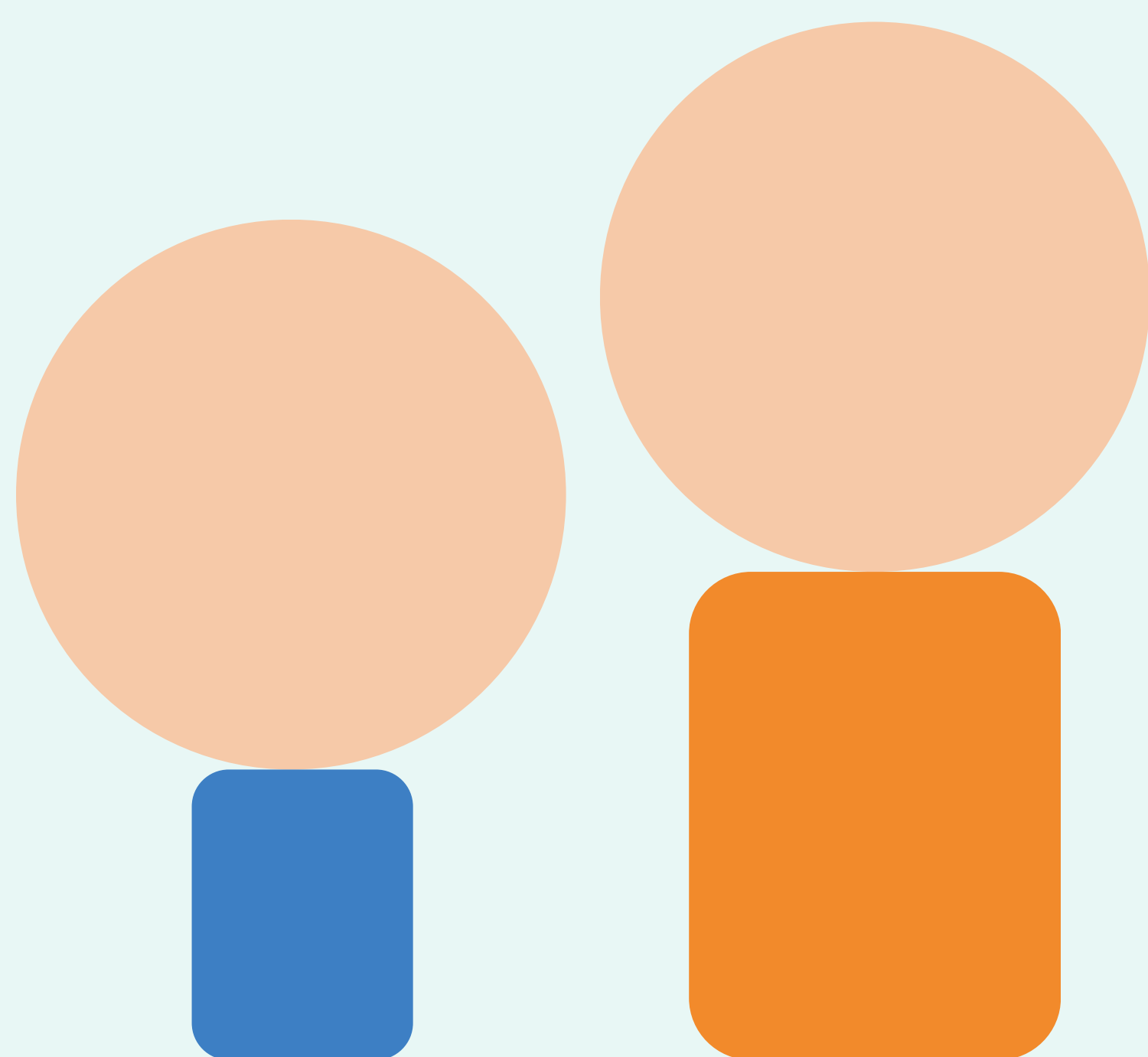
«Θες να ζωγραφίσουμε;»

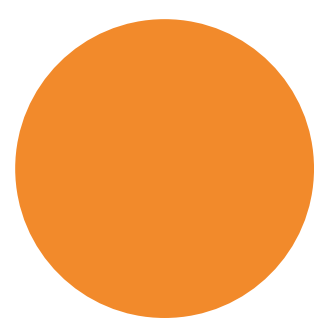
Μπορούμε να πούμε:

«Εγώ θα ζωγραφίσω εδώ. Μπορείς να έρθεις μαζί μου, αν θέλεις.»

Με αυτόν τον τρόπο το παιδί δεν αισθάνεται ότι κάθε επαφή μαζί μας απαιτεί λεκτική απάντηση.

Η επικοινωνία χρειάζεται πρόσκληση, όχι διαρκή απαίτηση.

Τύποι ερωτήσεων

Ο τρόπος που διατυπώνουμε μια ερώτηση μπορεί να επηρεάσει το άγχος και την ευκολία με την οποία το παιδί μπορεί να απαντήσει.

Ερωτήσεις Ναι/Όχι

Μπορούν να διευκολύνουν την επικοινωνία στα αρχικά στάδια και επιτρέπουν και μη λεκτική απάντηση.

«Σου αρέσει το μπλε;»

Ερωτήσεις επιλογής

Δίνουν στο παιδί ένα πιο συγκεκριμένο πλαίσιο απάντησης.

«Θέλεις το μπλε ή το κόκκινο;»

Ανοιχτές ερωτήσεις

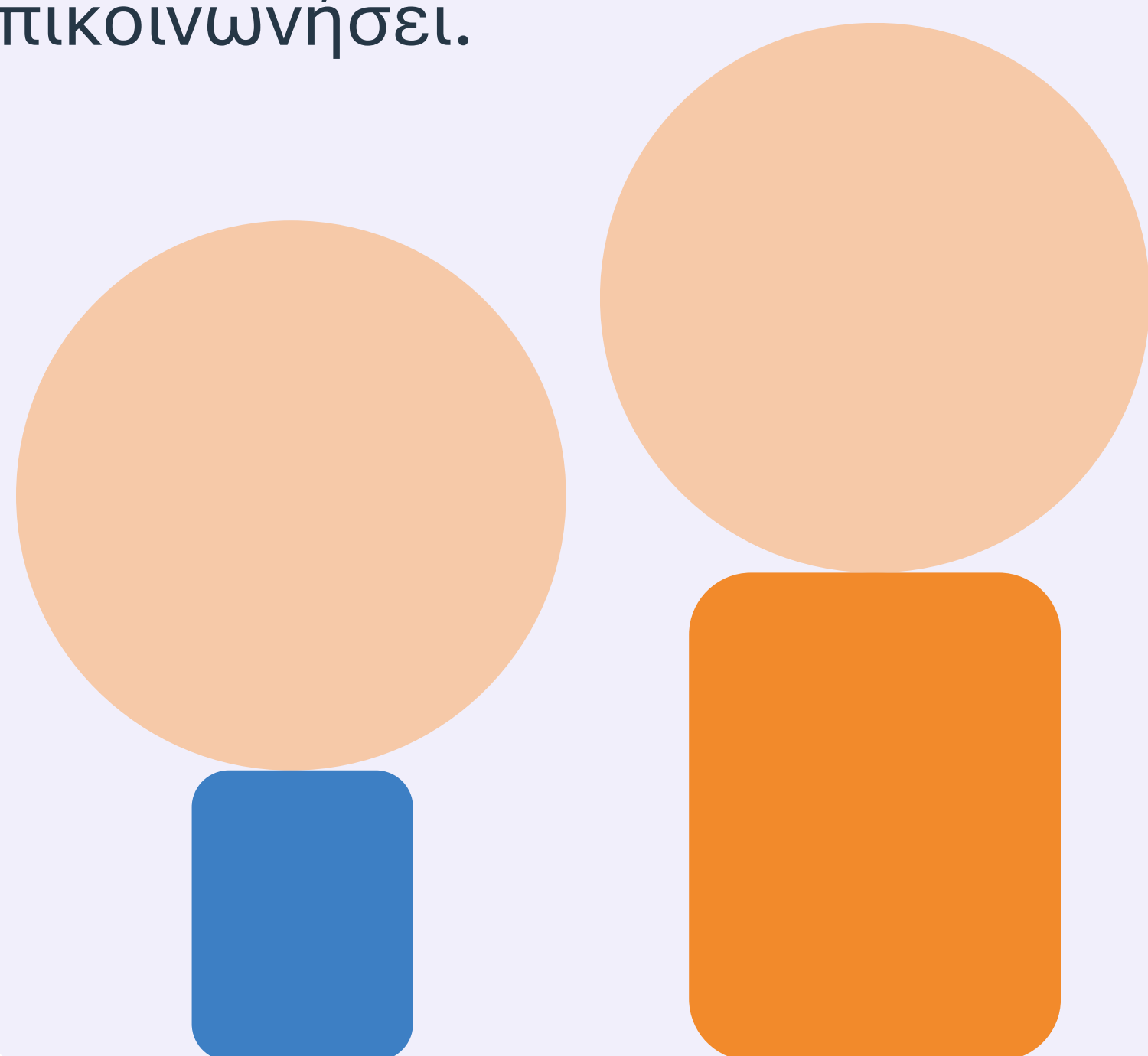
Απαιτούν πιο αυθόρμητη και σύνθετη απάντηση και μπορεί να είναι πιο απαιτητικές όταν το άγχος είναι υψηλό.

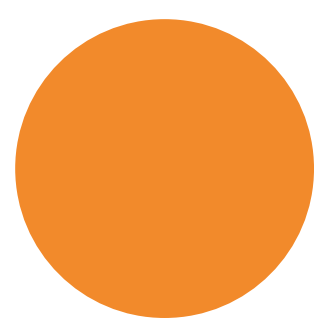
«Ποιο χρώμα θέλεις;»

Δεν υπάρχει μία σωστή σειρά για όλα τα παιδιά.

Επιλέγουμε τον τύπο της ερώτησης ανάλογα με το παιδί, το επίπεδο άγχους, το πρόσωπο και το περιβάλλον.

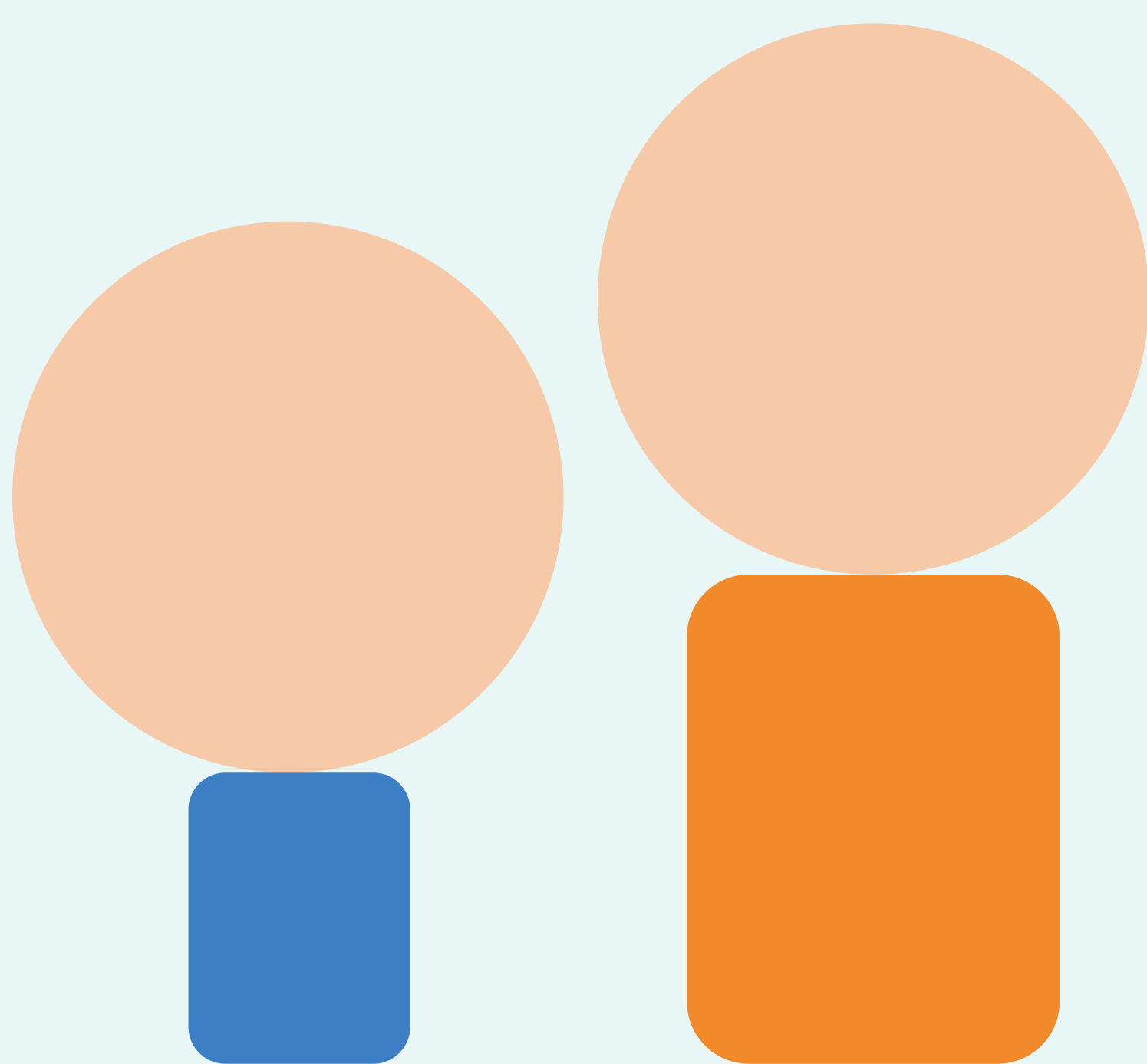
Προτεραιότητά μας δεν είναι να πάρουμε μια απάντηση, αλλά να δημιουργήσουμε τις συνθήκες μέσα στις οποίες το παιδί μπορεί να επικοινωνήσει.

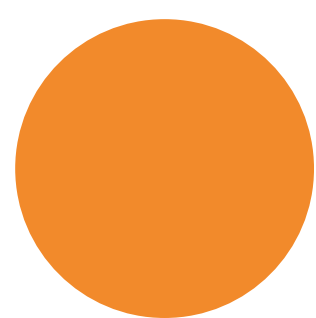

Μετά από κάθε ερώτηση, είναι σημαντικό να δώσετε στο παιδί χρόνο 5 δευτερολέπτων να απαντήσει. Ενδέχεται να χρειαστεί να επαναλάβετε την ερώτηση μερικές φορές. Αν παρατηρήσετε ότι το παιδί δυσκολεύεται, μπορείτε να διατυπώσετε την ερώτηση με διαφορετικό τρόπο ή να του δώσετε λίγο περισσότερο χρόνο να σκεφτεί, λέγοντάς του: Πάρε τον χρόνο σου και θα σε ξανά ρωτήσω αργότερα.

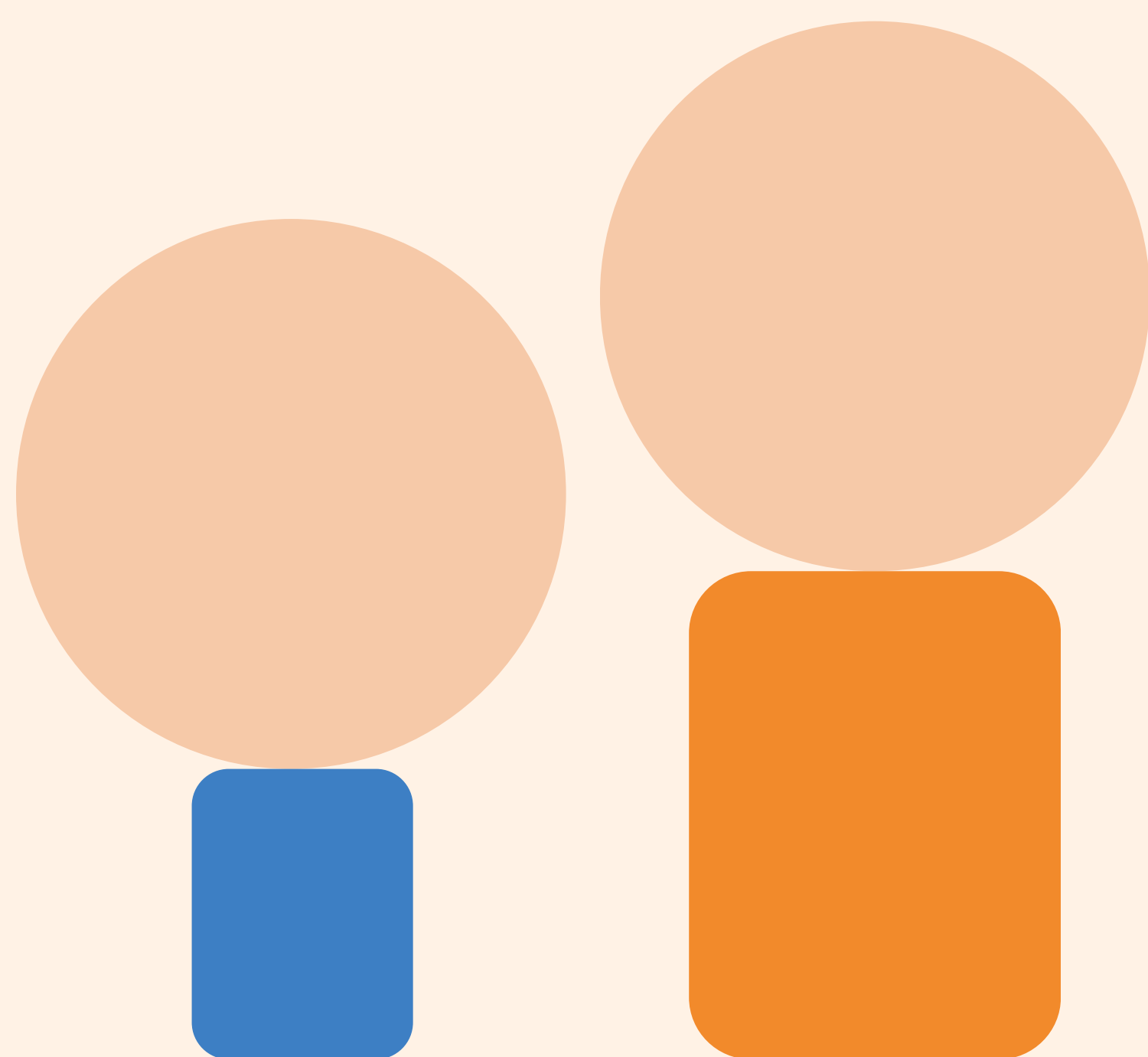
Εάν απαντήσει, χωρίς να δείξουμε ενθουσιασμό, το ευχαριστούμε που μας απάντησε και κάνουμε και ένα σχόλιο σε σχέση με την απάντησή του.

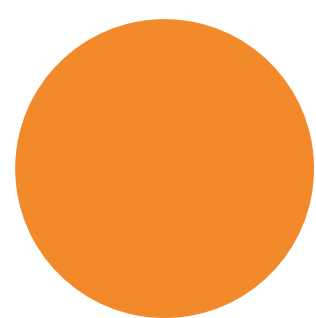

Κάποια σημαντικά σημεία:

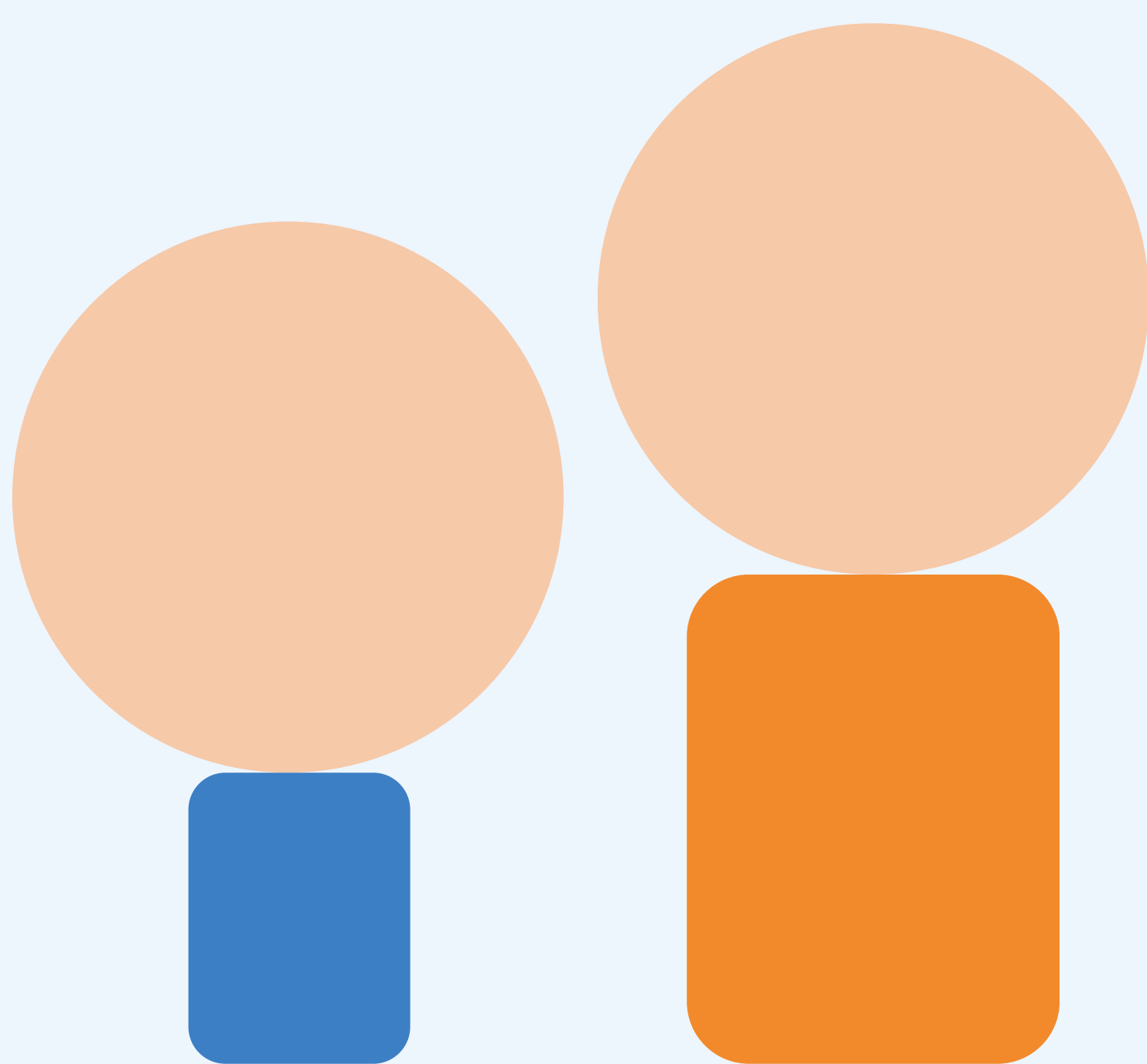
Είναι απόλυτα κατανοητό πως ο δάσκαλος της τάξης είναι δύσκολο να έχει την προσοχή του σε ένα μόνο παιδί. Για αυτό τον λόγο είναι εξαιρετικά σημαντικό να μπορεί να υπάρχει κάποιο βοηθητικό πρόσωπο στο οποίο μιλάει το παιδί και να εργάζεται μαζί του σε συγκεκριμένους στόχους. Αυτός είναι ο λόγος που το sliding in είναι εξαιρετικά απαραίτητο!

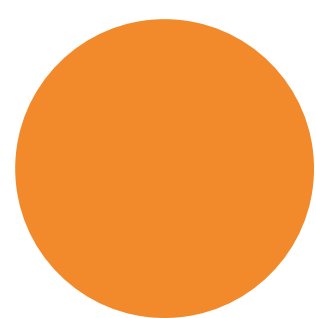

Είναι σημαντικό να διαμορφώσετε τους στόχους της λεκτικής επικοινωνίας σταδιακά, από τους πιο εύκολους προς τους πιο δύσκολους.

Η οργάνωση των στόχων σε αυτή την ιεραρχία βοηθά το παιδί να προχωρά με αυτοπεποίθηση και επιτυχία, ενισχύοντας έτσι την προθυμία του να αντιμετωπίσει πιο απαιτητικούς στόχους στη συνέχεια.

Πριν θέσουμε στόχο την ομιλία

Πριν ζητήσουμε από ένα παιδί με Επιλεκτική Αλαλία να μιλήσει, εξετάζουμε πρώτα αν οι συνθήκες γύρω του το βοηθούν να αισθανθεί ασφαλές και να επικοινωνήσει.

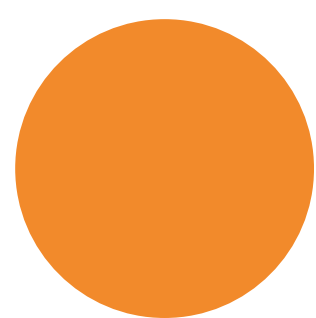
Ας αναρωτηθούμε:

- Νιώθει αρκετά ασφαλές στο συγκεκριμένο περιβάλλον;
- Υπάρχει ένας ενήλικας αναφοράς με τον οποίο έχει αναπτύξει σχέση εμπιστοσύνης;
- Υπάρχει ένας συμμαθητής ή μια μικρή ομάδα με την οποία αισθάνεται πιο άνετα;
- Έχει ευκαιρίες να συμμετέχει χωρίς η ομιλία να αποτελεί προϋπόθεση;
- Μπορεί να επικοινωνήσει με άλλους τρόπους, όπως με χειρονομίες, εικόνες, γραφή ή επιλογές;
- Έχει μειωθεί η άμεση πίεση για λεκτική απάντηση από τους ενήλικες;
- Έχει προηγηθεί χρόνος για σύνδεση, παιχνίδι και θετικές αλληλεπιδράσεις;

*Πρώτα δημιουργούμε τις προϋποθέσεις για επικοινωνία.

*Επειτα προχωρούμε σταδιακά στο επόμενο βήμα.

Από τον γενικό στόχο στο επόμενο μικρό βήμα

Ένας στόχος όπως:

«Να συμμετέχει περισσότερο στην τάξη»
είναι πολύ γενικός για να μας καθοδηγήσει.

Ρωτάμε:

Τι ακριβώς θέλουμε να κάνει;

Με ποιο πρόσωπο;

Σε ποιο περιβάλλον;

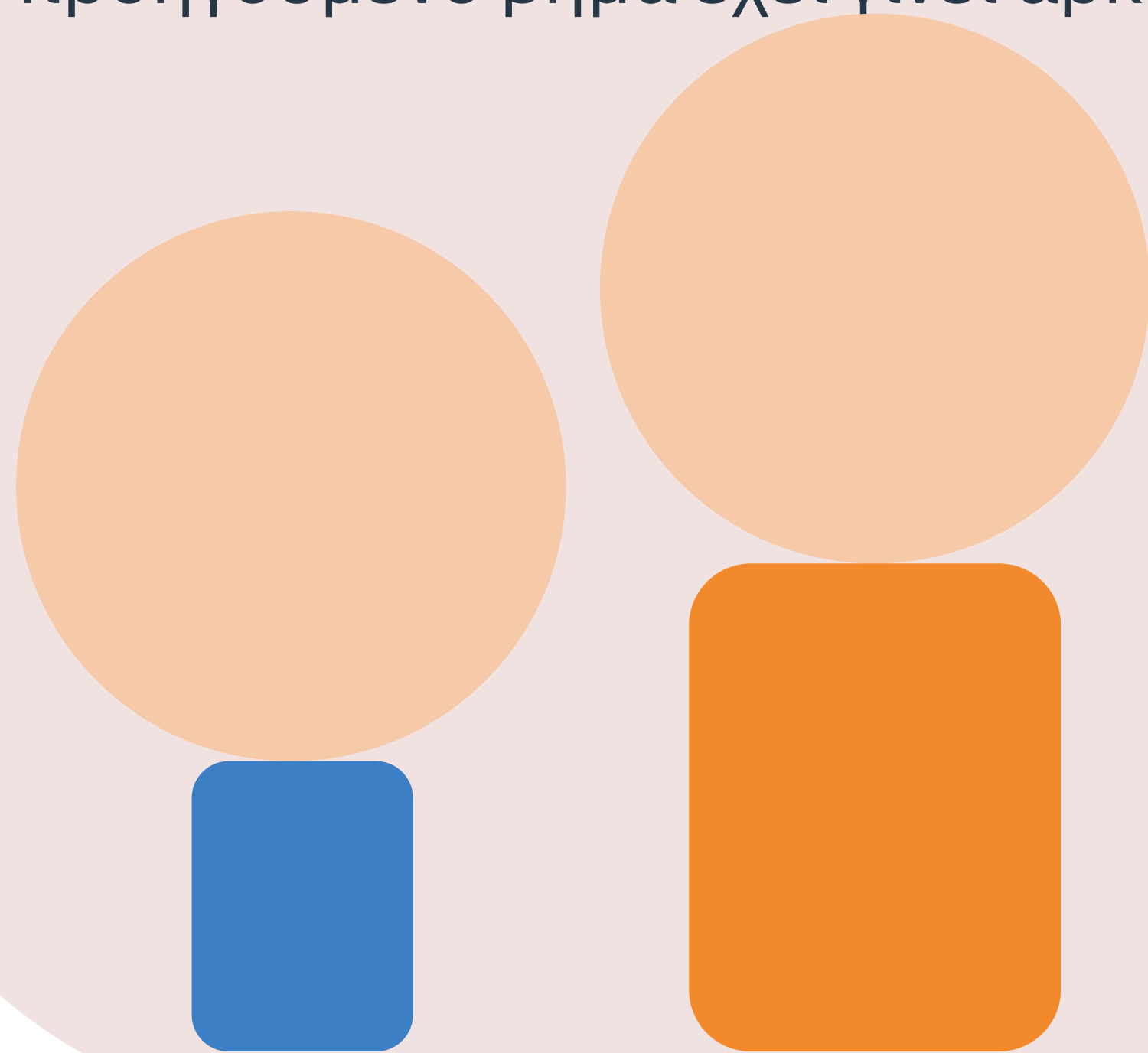
Ποιος τρόπος επικοινωνίας είναι εφικτός τώρα;

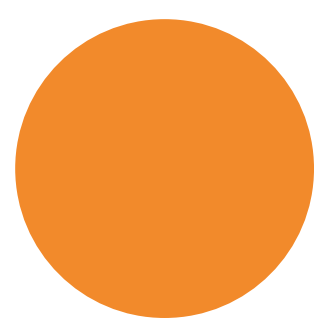
Για παράδειγμα, ένας πρώτος στόχος μπορεί να είναι:

«Να δείξει στον εκπαιδευτικό ποια από τις δύο δραστηριότητες επιλέγει,
χρησιμοποιώντας λόγο, χειρονομία ή εικόνα.»

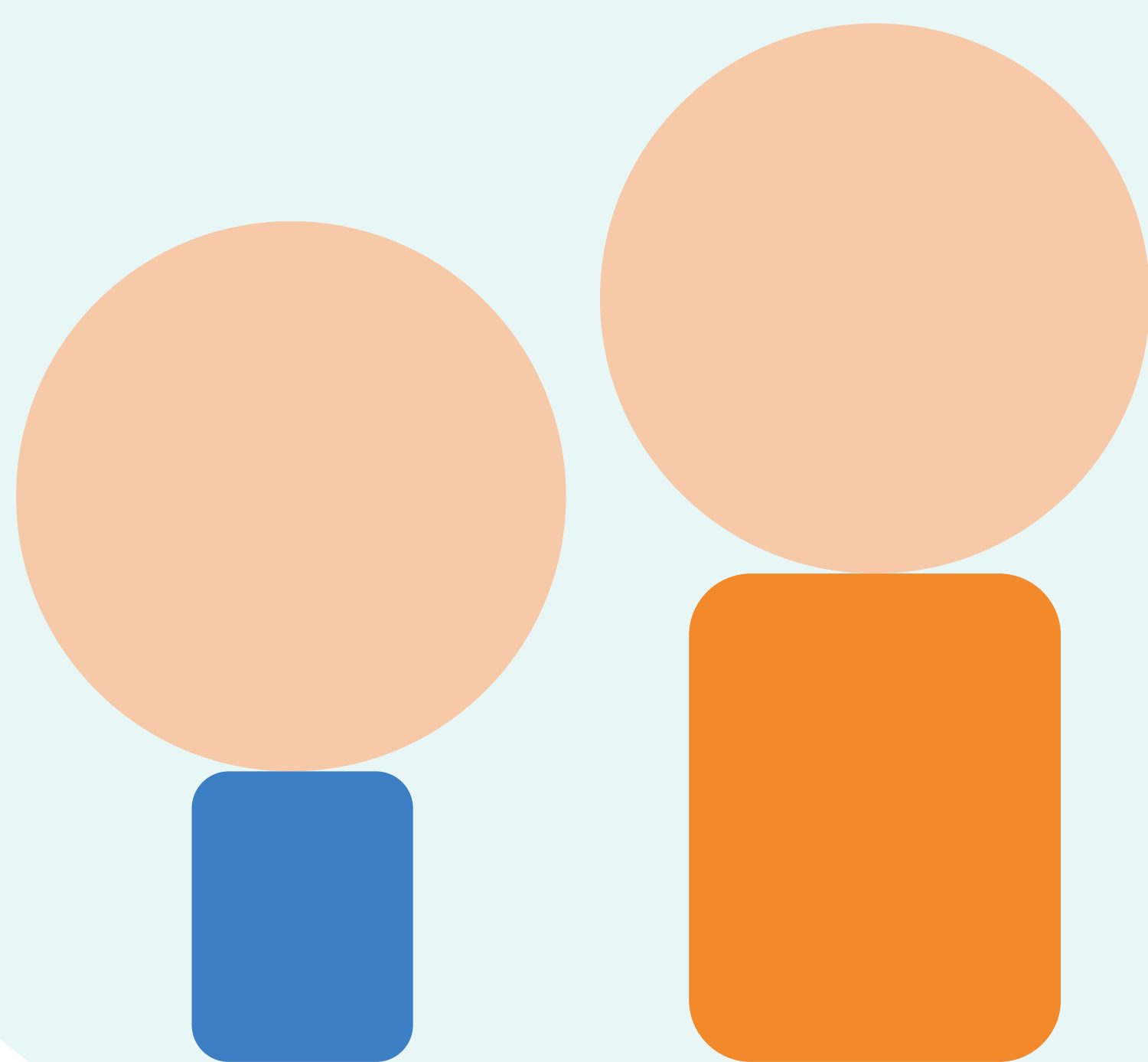
Όταν αυτό γίνει εύκολο, ο επόμενος στόχος μπορεί να είναι λίγο πιο
απαιτητικός.

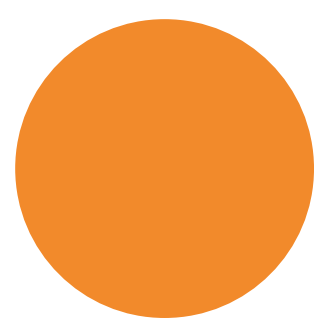
Δεν ανεβάζουμε τη δυσκολία επειδή “ήρθε η ώρα”. Την αυξάνουμε όταν το
προηγούμενο βήμα έχει γίνει αρκετά ασφαλές για το συγκεκριμένο παιδί.

Μερικοί στόχοι μπορεί να είναι καλύτερα να επιτευχθούν σε ένα ήσυχο και χαμηλής πίεσης περιβάλλον, όπου το παιδί θα είναι μόνο του με τον βοηθό/δάσκαλο ενώ άλλοι στόχοι είναι πιο ωφέλιμο να επιδιωχθούν στο περιβάλλον της τάξης, του κυλικείου ή του προαυλίου.

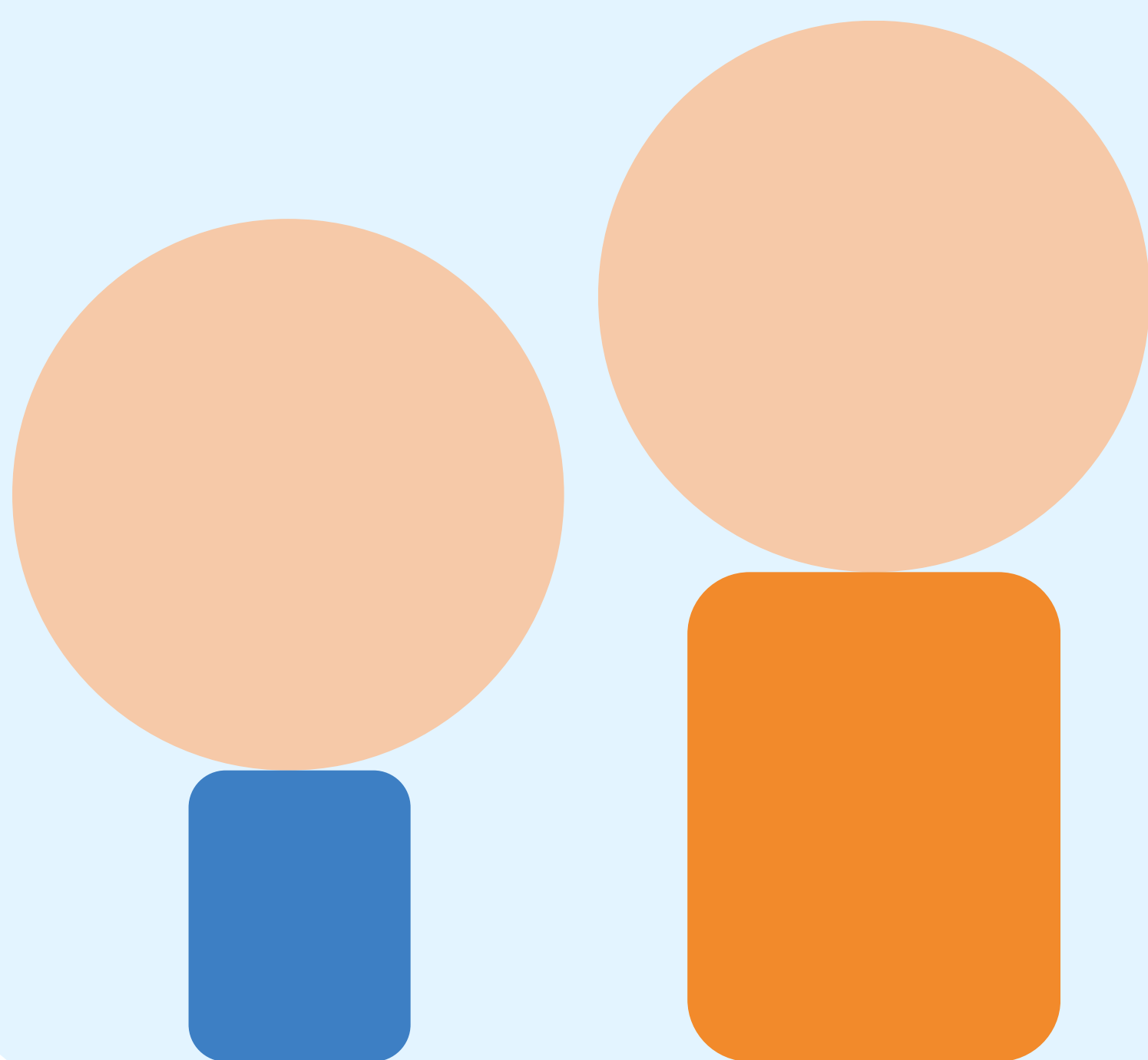

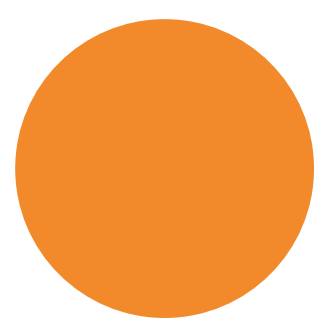
Χρησιμοποιούμε την καθημερινότητα ως ευκαιρία

Δεν χρειάζεται να δημιουργούμε συνεχώς ξεχωριστές «ασκήσεις ομιλίας». Η σχολική ημέρα προσφέρει πολλές φυσικές ευκαιρίες για συμμετοχή και επικοινωνία:

- να επιλέξει ποιο βιβλίο θα χρησιμοποιήσει,
- να μοιράσει φύλλα στους συμμαθητές,
- να δείξει σε ποια ομάδα θέλει να συμμετέχει,
- να βοηθήσει στην προετοιμασία μιας δραστηριότητας,
- να ζητήσει ένα υλικό που χρειάζεται,
- να συνεργαστεί με έναν φίλο σε μια κατασκευή.

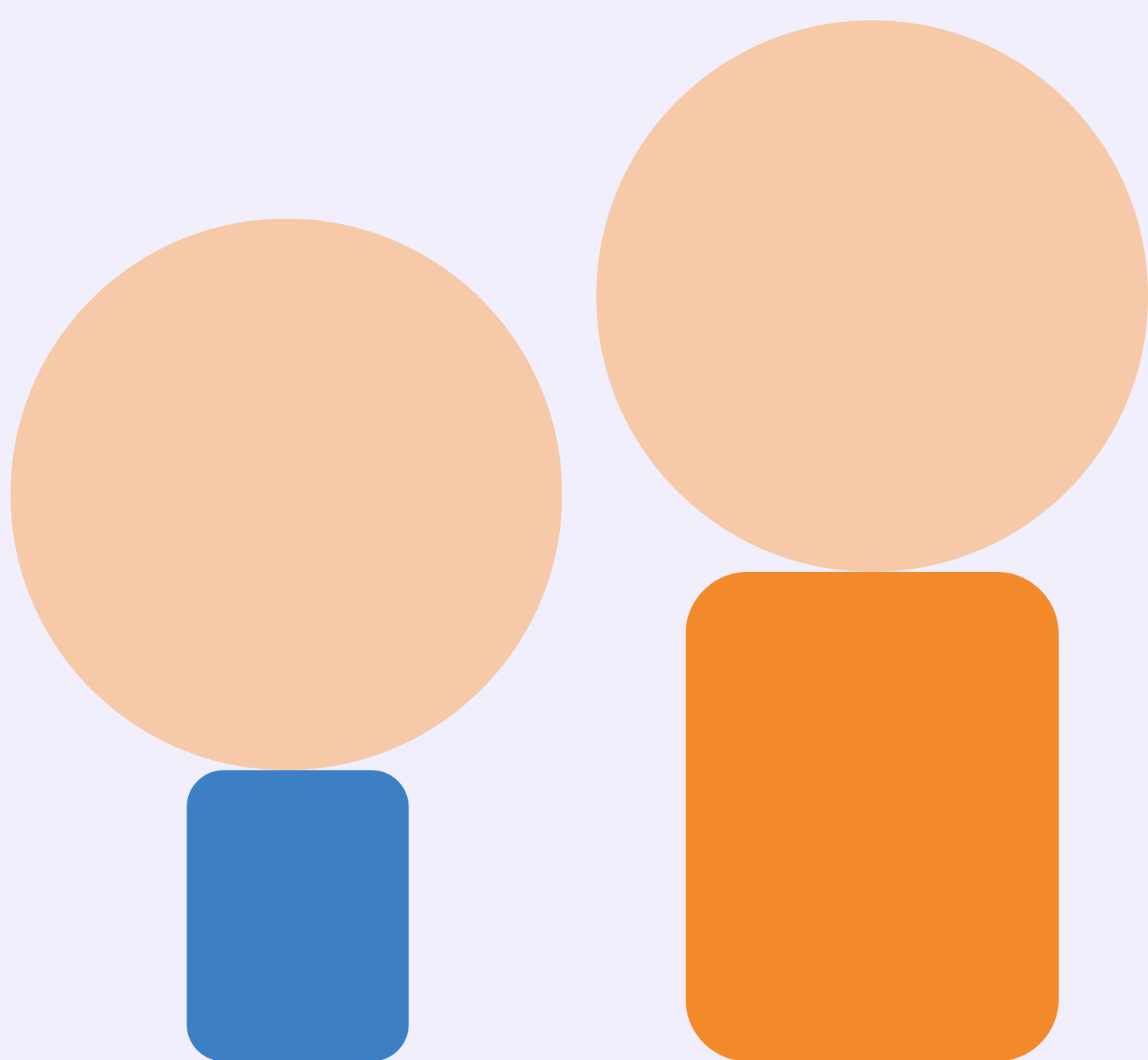
Η συμμετοχή προηγείται συχνά της λεκτικής απαίτησης. Στόχος μας δεν είναι να κάνουμε το σχολείο μια σειρά από δοκιμασίες ομιλίας, αλλά να δημιουργήσουμε ένα περιβάλλον όπου η επικοινωνία μπορεί να αναπτυχθεί μέσα στην πραγματική ζωή του παιδιού.

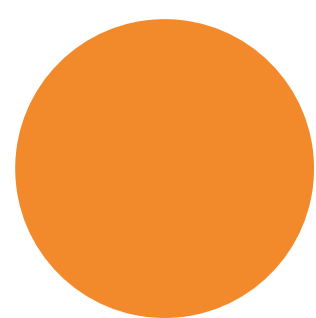

Τι θα πρέπει να γνωρίζουν οι συμμαθητές

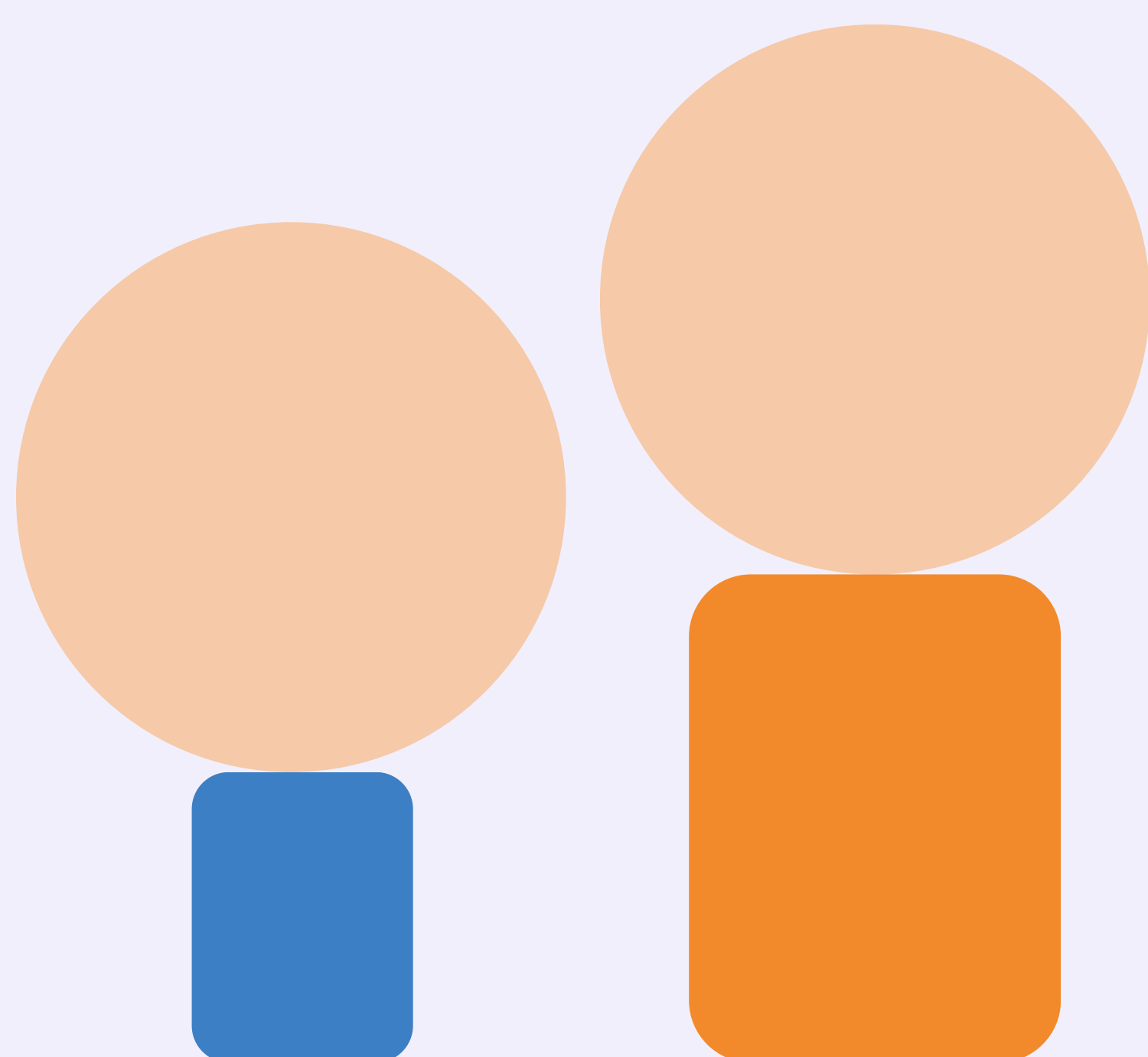
Θα χρειαστεί να συζητήσετε με την οικογένεια του παιδιού για το αν θα ήταν δεκτικοί να κάνετε μια συζήτηση με τους συμμαθητές σε σχέση με τη δυσκολία του παιδιού. Όταν τα παιδιά γνωρίζουν τι συμβαίνει με τον συμμαθητή τους τότε μπορεί να είναι βοηθητικά πολλές φορές, και σίγουρα δεν θα αναρωτιούνται πλέον γιατί δεν μιλάει.

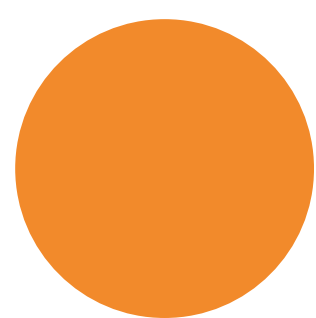

Ο μαθητής με την ΕΑ θα πρέπει να αποφασίσει αν θα θέλει να είναι παρόν σε μια τέτοια συζήτηση ή να απουσιάζει.

Μπορείτε να διαβάσετε στα παιδιά “Η Λίτσα στο σχολείο”, που υπάρχει στο κανάλι του ΕΣΕΑΛ στο YouTube, σκανάροντας τον παρακάτω QR code.

Η Λίτσα στο σχολείο

Μαθησιακή Αξιολόγηση

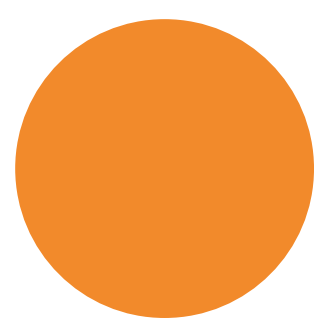
Μην αξιολογείτε μόνο τι γνωρίζει το παιδί. Εξετάστε και αν η Επιλεκτική Αλαλία επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να δείξει αυτή τη γνώση. Η αδυναμία να απαντήσει προφορικά δεν σημαίνει ότι δεν γνωρίζει την απάντηση.

Όπου χρειάζεται, μπορούν να χρησιμοποιηθούν εναλλακτικοί τρόποι αξιολόγησης, όπως:

- γραπτές απαντήσεις
- ερωτήσεις επιλογής ή άλλοι μη λεκτικοί τρόποι απάντησης
- ατομική εξέταση σε ήσυχο και υποστηρικτικό περιβάλλον
- παρουσίαση μέσω βίντεο, όπου ενδείκνυται
- προσαρμοσμένος τρόπος συμμετοχής στην αξιολόγηση
- επιπλέον χρόνος για την απάντηση
- αποφυγή απροειδοποίητης προφορικής εξέτασης μπροστά στην τάξη

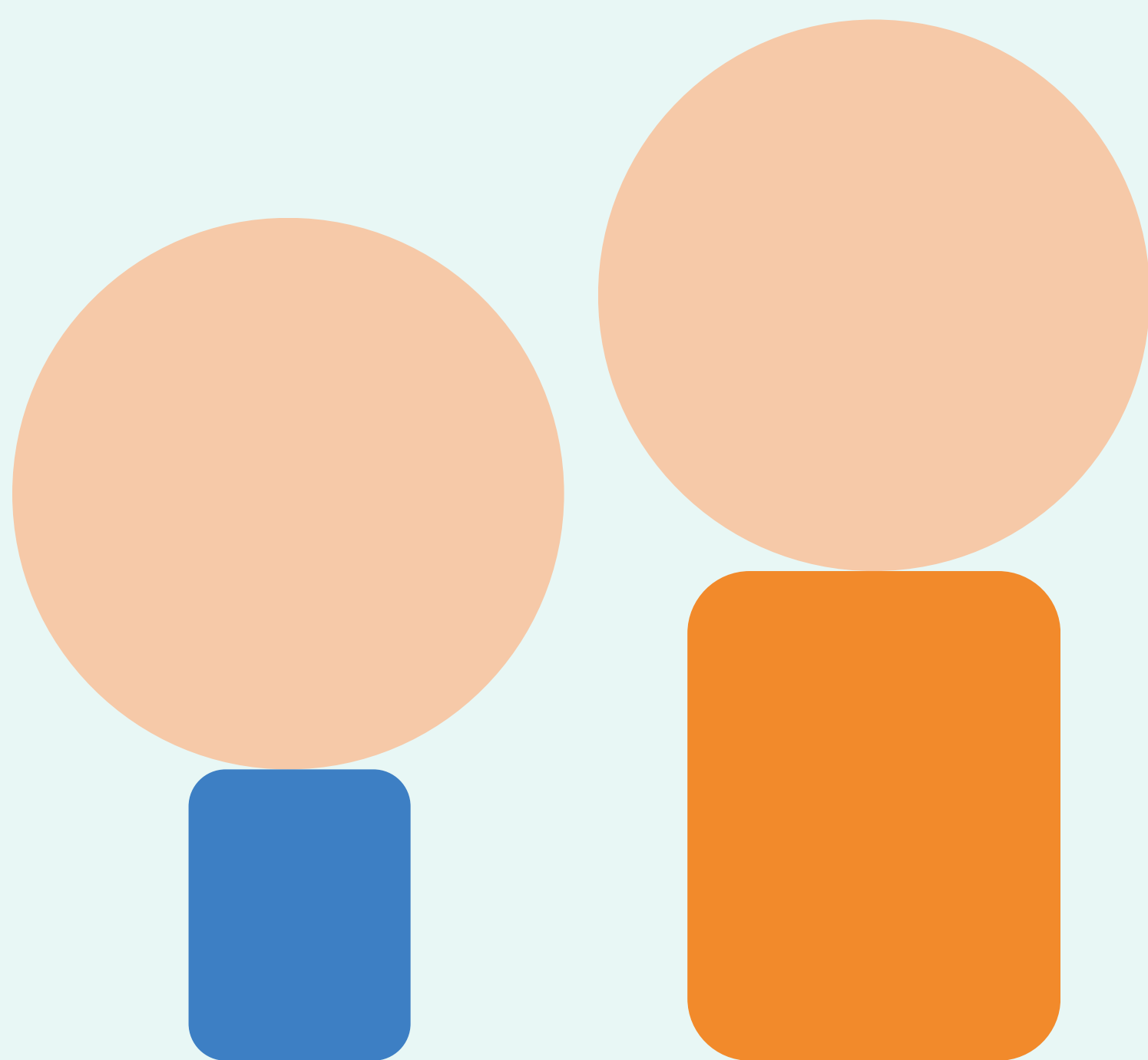
Στόχος είναι να αξιολογήσουμε τη γνώση και τις δεξιότητες του παιδιού, όχι το επίπεδο του άγχους του.

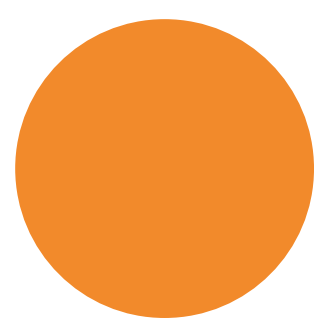

Συνεργασία με Γονείς και Ειδικούς

Κρατήστε ανοιχτή επικοινωνία με τους γονείς για την πρόοδο του παιδιού, ώστε να συνεργαστείτε στην παροχή της καλύτερης υποστήριξης και έχετε επικοινωνία με τους θεραπευτές του παιδιού για κοινές στοχοθεσίες ή τυχόν δυσκολίες που προκύπτουν.

Ο οδηγός αυτός δημιουργήθηκε με σκοπό να υποστηρίξει εκπαιδευτικούς, γονείς και φροντιστές στην κατανόηση και διαχείριση της επιλεκτικής αλαλίας στο σχολικό περιβάλλον.

Ελπίζουμε να προσφέρει πολύτιμη βοήθεια για τη δημιουργία ενός υποστηρικτικού και ενταξιακού χώρου για όλα τα παιδιά.

Μαρία Κωνσταντινοπούλου
Ψυχολόγος MSc
Θεραπεύτρια PCIT-SM

